Година 11-та. Цариградъ, 16 Октомврія 1876. Брой 103

АПРѢДЪКЪ излѣзва всяка Сѫббота.

Прѣдплата.

за годинѫ, вѫтрѣ въ Дръжавѫтѣ 1 Турска Лира **Златна.** За 6 мѣсеца по-ръ Турска Лира. За годинѫ вънъ отъ Дръжавѫтѣ 6 бѣли меджидіята. За 6 мѣ-ци 3 бѣли меджидіята

Абонатитѣ отговарятъ за заплатѫтѫ и получатъ на 15 едно, като съберѫтъ отъ 5 абонированія на горѣ, и на 10 едно, ако съберѫтъ отъ 10 на горѣ.

НАПРѢДЪКЪ

ВѢСТНИКЪ ЗА НАРОДНЫ, ПОЛИТИЧЕСКЫ И КНИЖЕВНЫ НОВИНЫ

Спомоществованіята почнуватъ отъ началото на всякой мѣсецъ.

Подписката на спомоществованіята става **Въ Цариградъ при Ив. Найденова** Редактора и притежателя — Агопіанъ-Ханъ № 14.

Статіи и дописки за общеполезны и народны работы са вмѣстяватъ съ благодареніе, въ всякой случай трѣбва да сѫ снабдени съ потрѣбнытѣ подписы.

За частны извѣстія са плаща по 2 гроша на редъ.

Испращанытѣ за обнародванье статіи и дописки на задъ са не вращатъ.

Отъ нѣколко мѣста ны пытатъ пріемамы ли ваму стойностьтѫ на вѣстника до ни провождатъ мѣста. Въ отговоръ имъ казуваме че пріемамы, и пріемамы и пощенски тембры, съ тѫзи само цѣнѫ, че не желаемъ съ това условіе и да ны пращатъ тыя които така искатъ да ни внѣсватъ абонаментѫтѫ или доплатятѫ си. Ный правимъ тѫзи забѣлѣжкѫ, защото забѣлѣжихмы че нѣкои поискахѫ да въспользуватъ отъ това ни условіе и, или вмѣнятъ златнатѫ лирѫ на кайметa, или пъкъ на-пано купуватъ пощенски тембры, което е все едно, ако и да бы имало други средства, и ни гы провождатъ грошъ за грошъ, когато така ни са причинява не малка загуба.

Слѣдствіе на това ный смы принудени да кажемъ, че като годишната стойность на вѣстника с е д н я р с к а Л и р а ЗЛАТНА, оныя които желятъ да получаватъ и да си прѣплатятѫтъ въ т е м б р ы и кайметa, трѣбва да ни внѣсватъ съразмѣрно количество съ Лирѫтѫ, а не за сто гроша тем-бри или 100 гроша кайме за единѫ Лирѫ; защото на сега за сега за единѫ Лирѫ са даватъ 18 гр. кайметa, а съ кайметата са купуватъ и пощенски тембры, та така или инакъ редакцията губи отъ разликата стойность 18 гр. а отъ 6/мѣсечнѫтѫ 9 гр.

Редакцията.

Генералъ Игнатіевъ и Прѣмиріето.

Слѣдъ испращанѣето до Силытѣ на Европа отъ Портѫтѫ прѣдложенія за прѣмиріе, случихѫ са нѣколко достопамѣтни забѣлѣжителны събытія, т. е. Россія отказа да пріеме шестмѣсечното прѣмиріе, ново писмо са испрати отъ Императора Александра съ извънрѣденъ пакъ посланникъ до Императора Францъ Іосифа, и посланникътъ на Царя генералъ Игнатіевъ пристигнѫ и послѣ въ Цариградъ. И при всичко това, и до днесъ еще са не знае въ коѩ точкѫ са намѣрва важныйтъ въпросъ — прѣмиріето.

Нѣма сумнѣніе, че дипломатическиятъ прѣдставитель на Императора Александра е пріелъ послѣднитѣ и внушителны наставленія отъ своѩтъ господарь, защото е знайно че въ конференціѩ са дръжѣхѫ едно слѣдъ друго засѣданія подъ прѣдсѣдателството на Императора, въ които бѣхѫ приглашени да присѫтствуватъ министритѣ на военнытѣ дѣла и на финанциитѣ, както и наслѣдникътъ на Прѣстола Великый Князь Александръ. Исто тъй може да са прѣдположи, че и новото писмо на русскыйтъ Императоръ до Австро-унгарскый Францъ Іосифа съдържа конечнытѣ рѣшенія, които е донесъ Петербургскый Кабинетъ за всичкитѣ работы слѣдъ реченнытѣ въ конференціѩ съвѣщанія.

Но що съдържа туй императорско писмо и каквы сѫ наставленията на пристигналый въ Цариградъ прѣдставитель?

За съдържанѣето на тайното до Францъ Іосифа писмо станѫхѫ разны прѣдположенія, но и до днесъ тѣ си оставатъ все прѣдположенія; колкото за наставленията на генералъ Игнатіева, желателно бы было да излѣзяхѫ истински утѣшителнытѣ извѣстія на мѣстнытѣ вѣстници, които увѣряватъ че генералъ Игнатіевъ е донесъ съ приятелско послание и че русското правителство, въодушевливано отъ миролюбивы чувства, осигурило си е съдѣйствіето на Германіѩ и Австріѩ, съ цѣль да са даде край на туй отъ всякѫ страна вредително положеніе на работытѣ и да са свършѫтъ благополучно бываемытѣ отъ толкозъ врѣме насамъ прѣговори за миръ.

Въ отъ това, вѣстницытѣ извѣстихѫ, че Императоръ Александръ, щомъ получилъ отъ генералъ Сумарокова отговорътъ на Императора Францъ Іосифа, телеграфиралъ на князя Горчакова така: «Запрещавамъ ви да правите войнѫ подъ прѣдлогъ да направите миръ.» Тѫзи думы, прилагатъ вѣстницытѣ, безъ обаче да са поржчителствуватъ за истинностьтѫ имъ, показватъ благородныя характеръ на Императора Александра и ще са запишѫтъ отъ исторіѩтѫ между толкозито другы славны дѣла на неговото царуванье.

Какъ и да е, а до днесъ еще, както казахмы по горѣ, нищо положително са не знае за прѣмиріето и публиката са намѣрва въ неизвѣстность, която е пълна отъ страхове и безпокойствія и отъ която безъ сумнѣніе са надѣвахмы да изловимъ слѣдъ подаването на прѣпоржчителнытѣ писма на русскыя посланникъ, като щѣше да стане извѣстно кой пѫть е рѣшилъ да хване отъ тѫзи критическѫ минутѫ петербургскый Кабинетъ, защото всичкытѣ почти европейски вѣстници увѣряватъ, че въпросътъ за миръ или за войнѫ зависи отъ миролюбивѫтѫ или ратолюбивѫ политикѫ, която ще пріеме отъ сега нататъкъ съсѣднята сѣверна Имперіѩ.

Завчера, въ вторникъ, генералъ Игнатіевъ са прѣдстави официално прѣдъ Н. В. Султана и подаде своитѣ прѣпоржчителны писма, а нѣкои отъ вѣстницытѣ извѣстихѫ, че на часъть слѣдъ туй официално прѣдставленіе генералъ са пріелъ и на особенна аудіенціѩ. По послѣ обаче са каза, и то е истина, че деньтъ за особенниѩтѫ и толкозъ нетърпѣливо очакванѫ аудиенціѩ са опрѣдѣлилъ днешній день сѫббота.

Като не смы слѣдователно въ състояніе да кажемъ нито на коѩ точкѫ са намѣрва прѣмиріето, нито какво направленіе ще земѫтъ въобще работытѣ слѣдъ тѫзи аудіенціѩ, нека расправимъ тука какъвъ е былъ поне пріемътъ на генералъ Игнатіева въ Палата, отъ което читателитѣ ни ще могатъ, вѣрвамы, да си съставятъ какво-годѣ понятіе за него.

Пріеманьето на генералъ е станѫло съ голѣмы и извънредны почести. Императорскы капцы го пріели отъ русскый вапоръ *Тамань* съ всичкѫтѫ му свитѫ отъ посолството и съ по-горнитѣ чиновници на вапорътъ. На вредъ гдѣто е поминѫлъ Н. Превъсходителство, отъ портѫтѫ до голѣмѫтѫ залѫ сѫ были постлани великолѣпни килими, а Н. В. Султанътъ, щомъ влѣзъ генералъ, подалъ му съ голѣмѫ благородность и учтивость ржкѫтѫ си. При подаването на прѣпоржчителнытѣ писма Султанътъ увѣрилъ генералъ за своитѣ най пріятелски чувства къмъ Императора Александра и за горѣщото си желаніе да са утвърдѩтъ еще посече пріятелскытѣ свръзки между двѣтѣ Имперіи. Сѫщытѣ увѣрявания направилъ и генералътъ къмъ Н. Величество, който изразилъ желаніе, както казахмы, да го пріеме на особенна аудіенціѩ, колкото е възможно по скоро.

Генералъ Игнатіевъ, като излѣзлъ отъ голѣмѫтѫ залѫ, влѣзъ въ нарочно за това приготвенѫтѫ стаѩ за пріеманіе, гдѣто са донесли нему и на свитѫтѫ му стоплителны питія, а между това царската музика въ Палата свирила русскы свирни. Часътъ кѫдѣ деветь генералътъ излѣзлъ отъ Палата и съ параходътъ *Тамань* са завърнѫлъ на русското посолство въ Бьююк-Дере.

Все пакъ вѣстницытѣ разсказватъ, че Портата са виждала благонаклонна да пріеме прѣмиріето за шесть недѣли, но на туй основаніе че, ако въ туй разстояніе са не свърши нѣщо благопріятно отъ дипломаціѩтѫ, да са продължи срокътъ; отъ другѫ страна са говори, че и Россія пріемала туй начало, но на основаніе ако го пріематъ и двѣтѣ воюющы страны слѣдъ изтичанѣето на срокътъ отъ шесть недѣли. Ето прочее гдѣ е възелътъ на въпроса. И защото изискваното и отъ двѣтѣ страны съгласіе за продълженіето на прѣмиріето слѣдъ изтичанѣето на шестьтѣхъ недѣли може да принуди Портѫтѫ да прѣдпріеме замѣнь походъ, има сумнѣніе че тя не ще пріеме туй основаніе.

Прѣдложенія на В. Портѫ.

Высоката Порта е испратила въ послѣдне врѣме до своитѣ по Европѫ прѣдставители слѣдующето съобщеніе, съ което явява на Силытѣ рѣшеніето си за шестмѣсечното прѣмиріе.

Цариградъ, 12 Октомврія.

«Выс. Порта взе подъ серіозно вниманіе прѣдложеніето на посредничествующытѣ Силы за сключваніето на едно редовно прѣмиріе и слѣдователно за прѣкъсваніето на военнытѣ дѣйствія съ Сърбіѩ и Черна Гора. Въ съобщеніето си отъ Септемврія В Порта, бѣше развила причинытѣ, които поради условіята въ които бѣше достигналъ въпросътъ, бѣхѫ направили излишно сключваніето на едно редовно прѣмиріе. Днесъ като зема во вниманіе прѣдложеніето на Силытѣ за възстановеніе на мирътъ съ Сърбіѩ и Черна Гора на основаніе на съществовавшійтъ прѣди войнѫтѫ редъ на работытѣ, и като са обявяла всякога готово да пріеме рѣшеніето на Силытѣ за прѣдложенытѣ отъ нѣго въ туй съобщеніе условія, императорското правителство не са двоуми да склони на едно редовно прѣмиріе. Отъ само себе си са разбира при всичко това че, поради приближаваніето на зимнѫтѫ, трѣбва срокътъ на прѣмиріето да са продължи за по много врѣме отъ това що поискахѫ Силытѣ. Слѣдователно, В. Порта намѣрва за добрѣ щото прѣмиріето да бѫде за шесть мѣсеца, като почне отъ 1 Октомврія и са свърши на 30 Марта (12 Априлія).

Отъ благосклонныйтѣ расположенія на покоріѩтѫ прѣвъзвышенство на императорскытѣ войски, като опрѣдѣлѩтъ колкото е възможно по скоро своитѣ пълномощници за да нареди въ прѣмиріето на мѣстото. В. Порта ще испрати отъ своѩ страна потрѣбныя наставленія до началницытѣ на императорскытѣ войски и пълномощницытѣ на Силытѣ ще имѫтъ да са споразумѣятъ съ тѣхъ, както и съ военнытѣ начальници на двѣтѣ княжества за подробноститѣ въ приложеніето, като земѫтъ прѣдъ видъ и строгытѣ изискванія и нуждѫтѫ за да не оставятъ да са завземѫтъ отъ Сърбытѣ оныя мѣста които държи сега за сега императорската войска. Увѣрена въ благосклонныйтѣ и справедливы чувства на посредничествующытѣ Силы, В. Порта са надѣе че тѣ ще земѫтъ потрѣбныйтѣ мѣрки за да не бы прѣмиріето да са отърве въ нейнъ вредъ, за да въспрѣтъ за напрѣдъ внасяніето на оружія и припасы въ княжествата и за да дадѫтъ рѣшителенъ край на стеченіето на волентири, които дохождатъ отъ инъ за да зематъ дѣятелно участіе въ борбѫтѫ.

Въ това има една непрямость, която и общото мнѣніе безпокои и на императорското правителство причинява твърде голѣмы затрудненія; а и ако слѣдува тя, причинила бы непрѣмѣнно важны заплатнія и направила бы безполезны миролюбивытѣ старанія на които помощьта са иска. Императорското правителство е увѣрено въ сѫщото врѣме, че посредничествующытѣ Силы, като разсмѫтрѣтъ на двѣтѣ княжества нуждѫтѫ за да са почитатъ религіозно за напрѣдъ налаганытѣ отъ прѣмиріето задлѫженія, ще гы отвърнѫтъ отъ всяко опытваніе, което бы имало за цѣль да въодушеви прямо или посредственно възстаническытѣ движенія въ съсѣднытѣ области и да даде помощи на възстаницытѣ.

Като обяснява така мнѣніето си, В. Порта са надѣе че дава на поручителнытѣ Силы ново доказателство за желаніето си да сключи прѣмиріето което пріема съ всичкытѣ необходимы поржчителства за осѫществяваніето на пріятелскытѣ намѣренія които и дѫтуватъ туй искаціе. Тя е увѣрена еще че Силытѣ като са въодушевяватъ всякога отъ сѫщытѣ чувства за всичко що са касае до честьтѫ, достолѣпіето и независимостьтѫ на Имперіѩтѫ, ще могѫтъ да прѣмахнѫтъ всичко що може да подвигне спѫкы на толкозъ желаемото дѣйствуванье за умиротвореніето и за прѣстаняваніето на толкозъ продължено кръвопролитіе.

(Подп.) *Министрѫтъ на вѣшнитѣ дѣла на П. И. Величество.*

Савфетъ паша.

Таймсъ, като размышлява въ единъ свой главенъ членъ вѣрху горнето съобщеніе и вѣрху епизодытѣ които сѫ са появили отъ него, бѣлѣжи че прѣдлаганото отъ В. Портѫ прѣмиріе е дѣйствително неопрѣдѣлено. Прилага обаче да каже че, обнасяньето на русското правителство не оставя никакво сумнѣніе, че ако Турція не пріеме прѣдложеніята на Силытѣ, Россія е готова да са намѣси. Така заплашваната криза причинява голѣмы безпокойствія. Ный дойдохмы до такавѫ степень, що-то рѣшеніето за въпросътъ на прѣмиріето отъ шестѣ недѣли ще има за Европѫ с ѣдствія много по серіозны отъ колкото все що са е случало въ прѣдговорытѣ на голѣмытѣ войны въ началото на настоящый вѣкъ. Отказваніето на Россіѩ да пріеме едно дълго прѣмиріе е достоукорително; но и В. Порта бы постѫпила неблагоразумно, ако са откаже да пріеме едно по-кратко прѣмиріе. «Има еще врѣме, продължава *Таймсъ*, да са държи Россія на тойзи прагъ, и ако има Държава, която може да спасе свѣтътъ отъ единѫ страшнѫ войнѫ, тя е Германія. Тя има силѫтѫ да направи щото едно прѣмиріе да са пріеме. Отъ г. Бисмарка зависи да употреби тѫзи силѫ. Нека само каже че Германія не ще дозволи на Россіѩ да са установи на Дуна и Царътъ ще намѣри тогава способъ да обуздае славенскыйтъ ентусіазмъ на своитѣ народы, които тласкатъ и него и всичкыйтъ свѣтъ въ войнѫтѫ. Най здравы ѣ поржчителства за мирътъ сѫ пъ́лно крѣпкото обнасяніе на голѣмѫ единѫ военнѫ силѫ, каквато е Германія, и второ тѣсный съюзъ между неѩ и Англіѩ, за да [illegible] прѣобразованія. Съ едни думѫ, казва най послѣ *Таймсъ*, г. Бисмаркъ може да спасе Европѫ отъ нещастія много по страшны отъ оныя които произведохѫ войнытѣ които той прѣдпріе. Неговата отговорность е толкозъ голѣма колкото и силата му.»

«Дейли Неусъ» прави слѣдующытѣ размышленія вѣрху съобщеніето, което В. Порта е отправила до шестьтѣхъ Силы, за да гы накара да пріемѫтъ реформытѣ, които има намѣреніе да введе во всичкѫтѫ турскѫ Имперіѩ.

«Възможно е тѫзи проектъ да отговаря на цѣльтѫ си, която не е да введе добро управленіе, но да прѣкъсне за нѣколко мѣсеца или и за единѫ или двѣ годины неизбѣжното възстаніе въ источнѫ Европѫ. Пропасытѣ поржчителства за христіанскытѣ подданицы на Портѫтѫ не трѣбва да зематъ образъ на задлѫженія съ трактатъ къмъ великытѣ Силы, но образъ на обѣщанія и постановленія, направленіето на които ще са остави на Портѫтѫ. Съ другы думы, тѣ не даватъ и какво поржчителство.

«Мирътъ въ моитѣ дни» види се е было желаніето на лорда Дерби; а може бы той и да го е осигурилъ за колкото врѣме ще остане на властьтѫ. Султанътъ прѣдлага, че англійскытѣ прѣдложенія ще са прочетѫтъ вѫтрѣ въ шесть мѣсеца. (Но тоя начинъ са прѣдлага въ англійскыйтъ Парламентъ отвъвръзваніето на едно прѣдложеніе — бѣлѣжи вѣстникътъ отъ който заемамы тѫзи свѣдѣнія. Ред.) Такова е значеніето на проектираного прѣмиріе и на обѣщаніето за конституціѩ. Турската дипломація е исчерпала отъ англійскытѣ парламентарны обычаи начинъ за отвъвръзванье учтивъ настинѫ но и конечен.

«Слушамы че петь отъ шестьтѣхъ великы Силы пріели прѣмиріето и конституціонный проектъ, и че Россія зела во вниманіе работѫтѫ. При всичко това, нѣма сумнѣніе за начинътъ, по който Австрія постѫпва, и слухъ са раздава че сѫществува едно споразумѣніе помежду Кабинетытѣ вѣнскый и петербургскый за единѫ общѫ окупаціѩ на възстанѫлытѣ области. Сърбія и Черна Гора са противятъ на шестмѣсечното прѣмиріе, а Турція обявява че не постоянствува, но го е прѣдложила просто защото има расположеніето да направи и повече нѣщо за да удовлетвори желаніята на Силытѣ, които тѣ не сѫ изсказали. Туй обаче е второстепенъ въпросъ. Главныйтъ въпросъ е че, ако са пріеме проектътъ на Портѫтѫ, Турція ще са остави сама, за да испълни обѣщаніята си, както е струвала до сега, и да управлява сама приложеніето на своитѣ собственны прѣобразованія.

«Ный са сумнѣвамы да ли туй заключеніе ще благодари страньтѫ. Волята на народытѣ са изсказа ясно. Той е рѣшилъ да са съпротиви на каквото и да е военно или дипломатическо подкрѣпянье отъ страна на Англіѩ и въ нейно име за одържаньето на турскѫ Имперіѩ въ Европѫ, и главно за въспостановяваніето на нейнѫтѫ власть надъ въстанѫлытѣ противъ неѩ области. Тѫтлата и послѣдіето на Султановѫтѫ киріархіѩ не подигатъ никому завижданьето; нека станѫтъ подвластны Дръжавы областитѣ що сѫ подъ него, ако туй може да олесни рѣшеніето. Но всяко спогожденіе, въ което ще земе участіе Англія, трѣбва не само да осигурява христіанскыя населеніи противъ обезчестяваніята к ито ный открыхмы на нашето правителство и на свѣтътъ, но и да е противно на лошето всякога с осного угнѣтеніе, отъ което произлѣзе толкозъ жестоко потушеното възстаніе.

«Догдѣто управлява Турція тѫзи области по другы начинъ отъ именователныйтъ, на «тайнотѣ комитети» не ще липсуватъ негодованіята, за да са въспользуватъ отъ тѣхъ. Новата конституція може да отмахне за минутѫ мѫчнотіѩтѫ; но ако са земе сравнително съ бѫдущытѣ си слѣдствія, тя е просто единъ лостъ, който са дава въ ржцѣтѣ на Россіѩ, достъ, чрезъ който ще може, ако има расположеніето за това, да смути Истокъ. Ще намѣри средство да положи въ дѣйствіе тѫзи машинѫ, ако са положи въ дѣйствіе това що обѣщава Портата. Или не ще да работи или ще стане орудіе на смущенія и интриги, и безъ сумнѣніе ще произведе двѣтѣ слѣдствія въ степени и положенія различны.

Не е възможно да има сумнѣніе че прѣмиріето, ако са пріеме съ цѣлыйтъ си срокъ, ще послужи и на Турціѩ и на Сърбіѩ за военны пріуготовленія. За воюющытѣ страны е просто едно прѣбываніе въ зимны становища. Турція ще може во врѣмето на прѣмиріето да отпусне азіатскытѣ или египетскытѣ свои войскари, за които една европейска зима бы была по страшна отъ единъ непріятель въ походъ. Злѣ са сѫди за Россіѩ ако не са пріуготовлява за случайнѫ войнѫ. Едва е нужда да кажемъ че пріуготовленіята и отъ двѣтѣ страны за случайнѫ войнѫ правятъ и самѫтѫ войнѫ по вѣроятнѫ. Когато сѫ натрупаны извергателны вещества, едно случайно обстоятелство или една гыбелна цѣль може да причини тѣхного избухваніе.

Ако пріеме Россія турскытѣ прѣдложенія, ще стори това защото ще разбере че ще оставятъ непокѫтнѫты ветхытѣ трѣбованія и защото и второ-рый пѫть прѣдлѫжи да избере врѣмето и начинътъ за дѣйствуванье, подпомагана отъ матеріалътъ на постановленіята за които поменахмы, и които сѫ отъ единѫ страна безполезны за

вѫтрѣшныгѣ прѣобразованія, но отъ другѫ тѣ ще дадѫтъ средство за вѣнѣшното интригуванье. Едно население смѣсено отъ Мухаммеданы и Христіаны не може да са управлява отъ мухаммеданскѫ теократіѭ, подлѣжащѫ на Коранътъ и съврѣменно. споредъ началото на *Вигыть*, което иска гражданскѫтѫ и религіознѫ свободѫ въ всичкыя свѣтъ. Примѣрнѣ кой о ни дава Индіѭ за Мухаммеданытѣ и за другытѣ на разны религіи принадлѣжащы народы, които живѣятъ заедно и мирно подъ свѣтското управленіе на Англіѭ, или и подъ Индіанцы прицове подъ надзорътъ на Англіѭ, никакъ са не прилагатъ въ настоящето обстоятелство.

Едно само рѣшеніе е възможно, и то е да са обрѫтъ възстанѫлитѣ области подъ най простъ образъ на Дѣржавы подвластны, самоуправляемы, подъ номиналнѫтѫ власть на Турціѭ. Въпросътъ за граничнѫтѫ линіѭ, която трѣбва да са начѣртае не подлѣжи на по голѣмы затрудненія по естество, ако могѫтъ да бѫдѫтъ по голѣмы по степень отъ оныя, срѣщу които има да са бори една комисія за опрѣдѣленіето на еднѫ граничнѫ линіѭ, когато са занимава съ прѣглѣжданье на избирателны окружія. Не гли защото нѣма причина за да са начѣртае линіята на еднѫ или на другѫ точкѫ, за туй не трѣбва да са начѣртава никакъ? Полицейскы и вѫтрѣшни за сигуранціѭ проекти ще прѣдставятъ затрудненія за организуваньето. Но всичко що е трудно не е невъзможно. Новата турска конституція обема твърдѣ просто вещество и органытѣ на смущеніето. Понеже става по единъ систематическый и редовенъ начинъ, мыслятъ че туй е рѣшеніе. Извергателнытѣ вещества съразмѣрно са трупатъ. и онуй което ще гы подпали е искусно расположено, а Европа нѣма да са погрижи за тѣхъ догдѣто стане избухваньето.

« Единственното прѣимущество на новыйтъ проектъ е, че той може да даде врѣме за размышленіе. и че когато не сполучи прѣдложеныйтъ проектъ, а Англія са опрѣдѣли изново да ввърли единъ поглѣдъ къмъ источныйтъ въпросъ, може бы да се [illegible] да се занимаятъ съ него другояче а не съ отлаганьето.

Отъ другѫ страна. агенціята «Хава» пріема изъ Берлинъ слѣдующыя телеграмма отъ 3/15 Октомврія:

« Отъ Петерсбургъ извѣстяватъ че общото мнѣніе сматря направеното отъ Портѫтѫ прѣдложеніе за шестмѣсечно прѣмиріе, като да происхожда отъ опозиціѭ на русскѫтѫ политикѫ. Едно шестмѣсечно прѣмиріе безъ прѣдварително споразумѣніе за порѫчителствата които трѣбва да са дадѫтъ за доброто управленіе на Христіанытѣ отъ страна на Портѫтѫ, вижда са просто като средство за отбѣгваніе да са дадѫтъ порѫчителствата. Едно прѣмиріе, което никакъ не осигурява мирътъ, оставя попрището свободно на новы насилственны мѣркы врѣзъ турскытѣ подданицы, и споредъ което кръвьта на христіанскытѣ ратницы бы са безполезно проливала, невъзможно е да са пріеме отъ Россіѭ. Таквызъ прѣдложенія толкозъ повече разяряватъ Петерсбургцытѣ, колкото че русского правителство съсредоточава всичкытѣ си старанія за опазваніето на мирътъ, като укроти симпатіитѣ си за своето устрашавано, единокръвно и единовѣрно племе; отъ другѫ страна, прѣдложеніето на Турціѭ толкозъ по злѣ са пріема въ Петерсбургъ, колкото повече языкътъ на англійскыя печатъ увеличава раздраженіето на духоветѣ, и който изново са вижда пѣленъ отъ недовѣріе и съревнованіе къмъ Россіѭ.

« Ежедневно обнародуванытѣ истрити фрази, каквато е напримѣръ увѣряваніето че пѫтѫтъ прѣзъ Българіѭ води къмъ Цариградъ, сѫ доказателство за расположеніята на Англіѭ. която забравя общыйтъ подвигъ на Европѫ, който е да са осигурятъ на Христіанытѣ въ Турціѭ человѣческытѣ оправданія чрезъ порѫчителството на великытѣ Силы. Въ Петерсбургъ сѫ убѣдени че русского правителство е длъжно да противопоставяви еднѫ за щитѫ на ранѫтѫ, колкото и отвори В. Порта съ прѣдложеніето си за шестмѣсечно прѣмиріе безъ прѣдварително споразумѣніе за това що има да бѫде слѣдъ свършваніето на срокътъ на туй прѣмиріе. Положеніето на работытѣ са вижда да изискува едно по кратко прѣмиріе съ рѣшително указаны условія за миръ.

« Отъ тойзи языкъ, който вече е общъ на всичкытѣ русскы органы, лесно са разбира дипломатическата посѫжика на г. Растича, който е обявилъ на консулытѣ въ Бѣлградъ, че Сърбія ще пріеме прѣдложеніята на Силытѣ, но ако тѣ са прѣдставятъ общо и съ еднакво значеніе отъ тѣхъ.

Рускыйтъ печатъ за Истокъ.

Голосъ, като испытува въ единъ дългъ членъ по сгоднытѣ мѣркы, чрезъ които може да са даде единъ край на смущеніята въ Истокъ, намѣрва че единственната и най сгодна мѣрка за да прѣстанѫтъ подбѣгваніята на турскѫтѫ политикѫ е, войната.

« Враждебно къмъ насъ расположеніитѣ чужды вѣстницы, казува *Голосъ*. стараятъ са да распространятъ идеіѭтѫ, че е невъзможно Россія да напустне намѣреніето си за раскъсваніето и на послѣднитѣ дрипы отъ трактатътъ на 1856. Истина е, че единъ или два отъ нашитѣ вѣстницы спомогнахѫ за распространеніето на таквызито слухове. Но при всичко това. доста бѣше да размыслятъ и единитѣ и другытѣ малко по серіозно върху положѫтѫ, който може да извѣче человѣкъ отъ тойзи трактатъ въ днешнытѣ обстоятелства. Той е едно взаимно порѫчителство между шестьтѣхъ съподписавши Дѣржавы, което прѣдставлява значителнѫ силѫ. Но тази сила ще са постави безъ сумнѣніе на расположеніето на онѫзи работѫ, която ще привлече повечко симпатіи Европа днесъ иска единогласно да са употрѣбѫтъ по енергычны мѣркы, щото да са отстранѫтъ за всегда прѣтълкованія, които могѫтъ да смутѫтъ общото спокойствіе. Не е голѣмо разстояніето отъ това до възлаганіето на еднѫ или двѣ отъ шестьтѣхъ Силы на законното испълненіе на [illegible] — [illegible] Ерзерумъ и на казуваемы, че що то е останѫло отъ трактата на 1856, трѣбва да послужи за начало на едно общо, бързо и благотворително дѣйствуванье. »

Истый ѣ вѣстникъ, като изказва въ другъ единъ членъ убѣжденіето си за съгласіето между Австріѭ и Россіѭ, колкото за мѣркытѣ които трѣбва да са земѫтъ спрямо Турціѭ. и като отговаря на разладенытѣ зломысленны внушенія за враждебно ужъ расположеніе на вѣнскыйтъ кабинетъ къмъ петербургскыйтъ казува:

« Графъ Андраши никога не е прѣстанѫлъ отъ да увѣрява, че слѣдува еднѫ доста благоразумнѫ политикѫ: той много нѣщо направи за осигуряваніето на едно трайно сблъженіе между двѣтѣ Имперіи. Твърдѣ малко за пріеменье е слѣдователно, че пьрвыйтъ министръ на Францъ I сифа ще пожелае да събори онова което е съ собственнытѣ си рѫцѣ въздигналъ. Ный смы повече расположени да повѣрвамы че Австрія, като пригѫрне идеитѣ на Россіѭ, ще направи еднаквы рѣшенія за сполукѫтѫ на едно логыческо изравняванье на источный споръ. »

Въ третій единъ членъ *Голосъ* като са враща на идеіѭтѫ за военно заявленіе въ христіанскытѣ области на Турціѭ, старае са да опрѣдѣли практическыйтъ му характеръ отъ къмъ настанѫлото състояніе вслѣдствіе на отказваніето на Турціѭ. *Голосъ* не мысли каквы серіозны съпротивленія бы могли да прѣдложатъ на тъзи законнѣйшѫ споредъ неѭ мѣрѫ. защото тя бы са приспособила въ името на Силытѣ, а изразява благодареніето си за благосклонныйтъ къмъ Россіѭ расположенія на Англіѭ, и дохожда до заключеніето, че военното заявленіе, ако са рѣши то въ европейскытѣ съвѣты, трѣбва да са прѣдпріеме бързо и да стане енергычно. Само по тоя начинъ. казува *Голосъ*, ще могѫтъ да спасятъ Христіанытѣ отъ едно общо клане.

Московскый Вѣстникъ, като говори за обыкновеннѫтѫ тактикѫ на Портѫтѫ за да убѣди Силытѣ казува: « За да са оцѣни както трѣбва тази ветха тактика на Мюсюлманы ѣ, доста е да ввърлимъ единъ поглѣдъ върху дипломатическытѣ архывы отъ 1860 и 1868. Туй постановено израженіе *административна автономія* са срѣща често въ тѣхъ, тъй що не е ново нѣщо то. Що е на прим. постановленіето на *Вилаетыть*, подъ защитѫтѫ на които са управляваѫ до сега Херцеговина, Босна и Българія? И що сѫ сѫдилищата въ които прѣстѫпницытѣ сѫдятъ себе си? Не става ли дума за всичкытѣ тѣзи ужъ порѫчителства въ окрѫжныытѣ писма на Тувенеля, на Лавалета, на Мутіе, на Еліота и др.? Самъ Мидхадъ паша, когото гледамы днесъ въ работытѣ, не са ли нагърби него врѣме за да направи първыйтъ опытъ на оныя реформы, които, споредъ тогавашнытѣ вѣстницы, трѣбваше да дадѫтъ на Христіанытѣ въ Истокъ единѫ судбинѫ неожиланѫ и равнѫ на судбинатѫ на най облагороденытѣ народы на Западъ? При всичко това ный видѣхмы самытѣ Кр яны, къмъ които п казахѫ най голѣмо благоволеніе, какъ са ползувахѫ тѣ отъ таквозито попеченіе на Отоманскѫтѫ Имперіѭ.

Днесъ другытѣ христіанскы области благославятъ благодѣяніята на турското правленіе. И при всичко това по тоя начинъ има намѣреніе турската Имперія да зсужи и пакъ на Европѫ. Трѣбва да отдадемъ туй право на русскѫтѫ дипломаціѭ, която никой пѫть са не прѣхласнѫ отъ тѣзи цивилизаторскы стремленія на Турціѭ. Тя отъ много врѣме на самъ си е съставила своето мнѣніе. и надѣвамы са че ще остане непоколебима въ днешнитѣ обстоятелства. »

Истый ѣ тойзи вѣстникъ, като отговаря на *Политическѫтѫ Корреспонденціѭ*, която са старае да докаже. че черногорскыйтъ князь нѣчалъ право да иска отъ Портѫтѫ измѣненіе на границытѣ, чрезъ което да му са даде едно приставище на Адріатическото море, казува:

« Нели Черна Гора не е изказвала въ хыляды обстоятелства претенціитѣ да се отстѫпятъ отъ Пл[illegible] прѣсѫщитѣ на Спиця и на Антивари въ Адріатическото море? Па и Портата сама нѣколко пѫти, когато са е намѣрила въ опасность, прѣспивала е Черна Гора съ надѣждѫтѫ за тѫзи отстѫпкѫ. Доста е да са повърнемъ малко на задъ за да намѣримъ доказателства на думытѣ си. Въ началото на тѫзи годинѫ на прим. когато са боеше да не бы Черна Гора да са съедини съ възстанѫлитѣ, Портата не пристѫпи ли въ прѣговоры за това съ князя Николая? »

Московскый Вѣстникъ показва на конецъ нуждѫтѫ за да приобые Черна Гора оныя тѣснины. безъ които не може да прѣдпріеме никакъ търговіѭ, и да пріеме прѣмуществата за миръ. и че Европа има ни ересъ да гы даде, щото да осигури тишинѫтѫ и отъ тѫзи страна.

Русскыйтъ *Петерсбургскый Вѣстникъ* казва че е очевидно какъ една война между Россіѭ и Австріѭ е *неизбѣжна*. Россія не може да стои хладнокръвна когато дипломаціята на Австро Унгаріѭ не стои праздна но са противи силно на искѫнія които Славянитѣ прѣдначѣтахѫ за да получѫтъ своѫтѫ свободѫ и независимость. « Австрія си присвоява въ Европѫ права диктаторскы, нѣщо което е до толкозъ по малко законно до колкото то е съвсѣмъ противно на логыкѫтѫ на исторіѭтѫ, на трѣбованіята на врѣмената и на обыкновеннытѣ понятія за человѣщинѫтѫ . . . Едно сблъскуваніе помежду Россіѭ отъ еднѫ страна, и Австрія и Турція отъ другѫ, е прочее не само възможно, нъ и твърдѣ вѣроятно, и интересно ще бѫде да разглѣдамы въ каквы условія една таквазъ война бы са обявила. Главнытѣ точкы които прѣдлежи да са разглѣдѫтъ сѫ обнаската на Англіѭ и на Германіѭ. Колкото за Англіѭ, тя не е сега никакъ опасна за Россіѭ. Съюзътъ на Германіѭ не трѣбва да са счита като вѣренъ отъ Россіѭ въ случай на едно сблъскуваніе съ Австріѭ; но ный и не щемъ да искамы дѣйствителнѫ помощь отъ Германцытѣ. Ни най малко са не плашимъ ный отъ Австріѭ и ако Германія стои само неутрална, както направи Россія на 1866. 1870 и 1871, ный не ѝ искамы никакъвѫ другѫ помощь. Има обаче едно твърдѣ важно обстоятелство, което не трѣбва да са губи отъ прѣдъ видъ. Явно е че австрійската войска е добрѣ организирана; но не трѣбва да забравямы че по голѣмата ѝ часть е съставена отъ стихіи славянскы — Хърваты, Илирійцы, Далматинцы и пр., които не само симпатизиратъ на братіята си отъ Балкана, но и не храньятъ даже истинни пріятелскы чувства къмъ Маджарытѣ и австрійскытѣ Германцы които са обхождатъ спрямо тѣхъ съ едно горделиво прѣзрѣніе. Въ военно врѣме едва ли бы могълъ человѣкъ да има надѣжда на подобны сълдаты . . . Отъ другѫ страна и нашитѣ войскы сѫ вдѫхнѫты отъ сѫщѫтѫ идеіѭ. Ако ще правимъ войнѫ, настоящата минута е най благопріятната отъ всичкы. Никога обществото и народътъ русскый не сѫ были толкозъ въсхитены и толкозъ благорасположены въ едно и сѫщо желаніе. Тъй ный трѣбва не да избѣгвамы войнатѫ, но да іѫ обявимъ и да освободимъ Россіѭ и Европѫ отъ тойзи товаръ на единъ миръ обрѫженъ. при който една енергычна война бы была едно благодѣяніе.

Русскый Міръ, като нападa на вѣнскытѣ вѣстницы за языкътъ имъ относително до посланіето на генерала Сумарокова, удобрява пріуготовленіята на Сърбытѣ за случайнѫ прѣзъ зимѫтѫ война, и казува че Сърбитѣ не ще сложѫтъ орѫжіята прѣди да спулучѫтъ желаемото си Туй желаемо, което *Русскый Міръ* удобрява, състои въ тѣзи думы: *днесъ или никога* Кръвопролитіето е невъзможно да прѣстане безъ слѣдующытѣ условія: 1-о Пълна независимость за Сърбіѭ и хорографическо измѣненіе, и 2-о оставяніе на особны правителства за христіанскытѣ области на Турціѭ.

Българскытѣ прѣдставители.

Подъ горнія заглавъ в. «Стамбулъ» отъ 8/20 Октом. обнародува слѣдующето:

На 27/9 октомврія, въ понедѣлникъ, членовѣтѣ отъ комитета, натоваренъ отъ страна на Вестминстерскый окрѫгъ да расположи духоветѣ за съставяніето на едно публично събраніе *(митингъ)* за Источнытѣ работы, дало едно угощеніе на българскытѣ прѣдставители, г. г. Цанкова и Балабанова въ тъй нарицаемѫтѫ *Вестминстерскый палатъ* гостилницѫ.

Слѣдъ ѣденіето, прѣдсѣдателятъ на угощеніето г. Ж. Беннетъ отправилъ нѣкои топлы думы за *добрѣ дошли* къмъ българскы ѣ прѣдставители и оставилъ сетнѣ думатѫ гну Ж. Ж. Мерриману, който прѣдложилъ слѣдующето рѣшеніе:

« Че присѫтствующытѣ госпожи и господа привѣтствуватъ съ сърдечно и искренно *добрѣ дошли* г. г. Цанкова и Балабанова, като прѣдставители на българскыя народъ и желаіѭтъ да изразіѭтъ посредствомъ тѣхъ сиднѫтѫ скърбь и жалость които расказваніята отъ дописницытѣ на *Дейли Неусъ* и г. Скайлеровый рапортъ, (подтвърденъ отъ г. Барнина) сѫ произвели въ тѣхъ Освѣнъ това, туй събраніе желае да изрази своіѭтѫ съвършенѫ симпатіѭ къмъ израженѫтѫ въ мемоара до шестьтѣхъ великы европейскы Силы практическѫ цѣль, и са задлъжава да помогне съ всичкытѣ си силы на г. г. Цанкова и Балабанова за испълненіето на миссіѭтѫ имъ въ тѫзи страна. »

Достоуважаемый В Дигтонъ подкрѣпя това прѣдложеніе, което и единогласно са пріема.

Слѣдъ като са напили съ обыкновеннытѣ почести здравица за царицѫтѫ и за царскѫтѫ фамиліѭ, прѣдсѣдателятъ прѣдлага да пиіѭтъ здравицѫ за българскытѣ прѣдставители, които са и пріема съ най живъ ентусіазмъ.

Г-нъ Балабановъ отговаря съ едно слово на френскы, на най трогателны ѣ уломкы на което живо ръкоплѣскали. Слѣдъ като попросилъ снисхожденіето на слушателитѣ си, по причинѫ на мачнотіѭтѫ на своето положеніе, като искусното да са говори публично е токо-речи непознато въ Българіѭ, догдѣто, отъ другѫ страна, той дълбоко усѣща несгодностьтѫ дѣто не може да говори къмъ слушателитѣ си на башиный имъ языкъ, г-нъ Балабановъ излага състояніето на съотечественицытѣ си така:

« Отъ нѣколко врѣме насамъ Европа, а особенно Англія е почнѫла да са интересува за българскыя народъ. Неговытѣ злочестины и неговытѣ болезненны выкове са прьснѫхѫ по цѣлъ свѣтъ и произведохѫ на всѫдѣ единъ печаленъ отекъ. Увы! има народы по лицето на земѫтѫ, които не са прочуватъ по нищо друго освѣнъ по величіето на своѫтѫ бѣдность. Тъй е и съ българскыя народъ.

Господа, азъ нѣмя да занимавамъ вашето вниманіе съ стореныытѣ въ Българіѭ свирѣпости. Вый знаете тѣхнѫтѫ ужасность, тѣхнѫтѫ обширность, всичкытѣ тѣхны жалостны подробности, и вашата благородна [illegible] праведно са усѣти призована да [illegible] гласъ на негодованіе при пріемането на вѣстието какъ въ началото на четвъртинѫ на четвъртинѫ на този вѣкъ на напр[illegible] на просвѣщеніето е было възможно [illegible] прѣставятъ таквизъ варварскы [illegible] овѣзи въ единѫ Имперіѭ, които е [illegible] участвува въ прѣимуществата [illegible] родното право и на комитета на [illegible]

Тѣзи варварскы сцены са впъ[illegible] напрѣдъ като невѣроятны по пра[illegible] своіѭтѫ безмѣрнѫ гнусотѫ, и, от[illegible] ніе къмъ честьта на человѣческото [illegible] образованый свѣтъ усѣща единъ [illegible] вращеніе противъ вѣрваніето че [illegible] сѫщества, колкото извратены и [illegible] да бѫдѫтъ тѣ, были сѫ способни да [illegible] себе си да са увлекатъ въ подо[illegible] кости и дивости. Но дѣлата не са [illegible] да докажѫтъ че обнародуванитѣ [illegible] ія не само не бѣхѫ прѣувеличени [illegible] и въ много отношенія тѣ оставахѫ [illegible] отъ истинѫтѫ.

« Турското правителство, злѣ кр[illegible] рано въ лицето на свѣта, сѫчини [illegible] рьхъ рапорты, всичкы едны отъ [illegible] лъжовны, за да бы произвело у[illegible] измѣненіе въ мнѣніето на Европа [illegible] крини дѣлата, да гы прѣдстави по[illegible] ны изгледы, да размѣни игранитѣ [illegible] кръвавѫ драмѫ роли, да прѣобразе [illegible] тѣ на нападатели; таквазъ е систе[illegible] то турското правителство е пріело [illegible] щити овѣзи, които ограбихѫ и опо[illegible] Българіѭ като пролѣхѫ рѣкы кр[illegible]

Но да си играе человѣкъ съ е[illegible] толкозъ остро колкото е общото м[illegible] то е една игра твърдѣ мѫчна и с[illegible] твърдѣ опасна. Дѣйцытѣ на рапо[illegible] турското правителство, както и [illegible] покаты въ единѫ честь отъ Пе[illegible] за едно страшно възстаніе подкъ[illegible] дания въ Българіѭ. Истина е че Бъ[illegible] които стенѫтъ подъ ярото на едно [illegible] телно владѣніе, не сѫ никакъ при[illegible] това робство. За да са отъврѣтъ от[illegible] тѣ сѫ готови да направѫтъ всичко [illegible] тва. Но понеже сѫ тѣсно затворени [illegible] Дунава и върховетѣ на балканытѣ, [illegible] сѣщатъ твърдѣ слабы и не могѫтъ [illegible] впуснѫтъ въ бунтъ. Голѣмото българ[illegible] станіе не е сѫществувало другѫдѣ, [illegible] въ въображеніето на мнѣнытѣ турск[illegible] маторы — освѣнъ обаче ако може [illegible] рече страшно съпротивленіето, кое[illegible] тѣ на нѣкои села отъ Пловдивското [illegible] сѫ показали къмъ нѣкои турскы [illegible] чиновницы, на които безочливостьта [illegible] докарала търпѣніето имъ до крайност[illegible]

« Говорихѫ за голѣмы военны пр[illegible] вленія, за влагалища на орѫжія и [illegible] ны припасы. Но какво станѫхѫ всичко е [illegible] зи орѫжія и всичкы тѣзи военны [illegible] (тишина). Наистина, турского [illegible] говори за тѣхъ; но твърдѣ много сѫмнѫ[illegible] ло да не бы да гы посочи нѣкого. [illegible] рямо е че турскытѣ свирѣпости [illegible] быхѫ постигнѫли всеизвѣстытѣ огро[illegible] мѣры, ако Българитѣ — на които [illegible] забранено да носѫтъ орѫжія, догдѣ [illegible] цытѣ сѫ имали всякога правото да [illegible] р жватъ отъ кракатъ до главатѫ — [illegible] имали на него часъ влагалища за [illegible] припасы; тѣ непрѣмѣнно быхѫ защ[illegible] бе си.

« Казахѫ еще че, като българскытѣ [illegible] станицы сѫ имали намѣреніе да [illegible] всичкытѣ Турцы, послѣднитѣ имали [illegible] го право за своіѭтѫ личнѫ защитѫ. [illegible] во, намѣреніята никога не са прѣвар[illegible] ля, и въ едно наредено общество [illegible] отговоревъ, не за намѣреніята си, [illegible] лата си. А по достойното за забѣлѣ[illegible] че тѣзи намѣренія сѫ чиста измысл[illegible] причинителитѣ на свирѣпоститѣ. Но [illegible] пріемамъ даже че тѣзи намѣренія [illegible] ствували нѣкога, нѣщо което, подт[illegible] го е чисто прѣдположеніе, тѣ бѣхѫ [illegible] кой случай непознати на мюсюлма[illegible] селеніе тогава, когато това населе[illegible] жено по заповѣдь на правителство[illegible] и могѫто въ своето убійствено д[illegible] редовнытѣ войскы, са е прѣдало съ [illegible] обузданѫ дивость на извършваніето [illegible] брѣ извѣстнытѣ варварскы дѣла.

« Разпирието въ три села отъ Пло[illegible] то окрѫжіе е станѫло на 8/20 Апр. [illegible] то съзаклятіе, — едно съзаклятіе [illegible] но отъ турскытѣ реформаторы, — [illegible] гарскытѣ възстанѫлитѣ, т. е. да изг[illegible] турскытѣ села и да исколѫтъ мюсюл[illegible] то населеніе, са е открило на 8/20 [illegible] спрѣчь слѣдъ единъ мѣсецъ отъ какъ[illegible] ма часть отъ свирѣпоститѣ бѣше са [illegible] шили. Освѣнъ то а ный не знаемъ [illegible] туй съзаклятіе отъ другадѣ, освѣнъ от[illegible] кументы прѣведени и отъ прѣвесы. Н[illegible] на, г. Скайлеръ, американскый консул [illegible] искалъ отъ турскытѣ власти да му пока[illegible] описыватѣ, но го завъртѣли.

Каза са сетнѣ че турского правит[illegible] са было принудило да обрѫжи мюсюл[illegible] ского населеніе, защото редовната му [illegible] ска была на Сърбскытѣ граници; но [illegible] другъ аргументъ не може да са по[illegible] Турско-сърбската война избухнѫ на [illegible] юнія, когато турскытѣ свирѣпости [illegible] гаріѭ почнѫхѫ къмъ края на Априлия [illegible] вѣнъ това, не само Башибозуцытѣ и [illegible] кезитѣ са отличихѫ съ варварски хр[illegible] сти, но и рѣдовната войска взе участ[illegible] тѣхъ. Славолюбіето на нѣкои си паши, [illegible] манданти на войскѫтѫ, които сматряхѫ [illegible] докаченіе на своіѭтѫ честь да остав[illegible] задъ отъ Башибозуцытѣ и Черкезит[illegible] походытѣ си въ Българіѭ е добрѣ из[illegible] и извѣстно е тоже каквъ розъ игрѫ [illegible] зи родъ съревнованія въ получваніето [illegible] най высокытѣ възвышенія.

«Не, господа, турскытѣ свирѣпости въ Българіѭ, които сѫ едно черно пятно на времѣнниѭтѣ цивилизаціѭ на Европѫ, не могѫтъ никога да са оправдаѭтъ. Тѣ сѫ по толкозъ невзвиняеми, поне прѣдъ очитѣ на насъ Българытѣ, тѣхныте злощастны жертвы, до колкото ный сме убѣдени че тѣх. нѫйтъ изворъ е въ Цариградъ. Тѣ не сѫ горели другояче, освѣнъ по едиѫ заповѣдь отъ писалището на едиѫ комисиѭ, която бѣлака въ Цариградъ, и която тоже е получила да заслѣпи очитѣ на едиѫ часть отъ публикѫтѫ, като прогласява за реформаторы человѣцы кръволѭцы, каквыто никога не е имало на земѭтѫ.

«Господа, ный са задлъжавамы да докажемъ истинностьтѫ на туй обвинеиіе, ако европейскытѣ правителства бѫдѫтъ доста добры да заповѣдатъ на своитѣ прѣдставители да съставѭтъ отъ помежду си едно между народно съдилище, прѣдъ което двѣтѣ въ споръ страны быхѫ могли да си представѭтъ правно, като иматъ сѫщото право да защити всякоя себе си. Видѣхъ прѣди малко едно подробно изложеніе на ръкописъ споредъ което единъ почитаемъ членъ отъ англійскыя Парламентъ,—този англійскый Парламентъ къмъ който чужденцытѣ усѣщатъ едиѫ безпрѣдѣлѭ почеть, — полковникътъ Лойдъ Линдсай, въ едно слово което произнесъ наскоро, потвърдилъ че Българитѣ са были прѣдали ужь на свирѣпости противъ Турцытѣ и Черкезитѣ. Дълбоко жалѭ дѣто този почитаемъ членъ са е ихваралъ въ заключеніе отъ нѣкои Турцы. Той е пыталъ само Турцы, но ако бѣше попыталъ и Българытѣ, той не бы казалъ тѣзи думѫ.

«Свирѣпоститѣ на Турцытѣ, каквото и да бы могли да кажѭтъ за да ги прѣтълкуватъ, сѫ, въ всякой случай, дѣло. Посрѣдъ тѣзи люти болезни, българскѭтъ народъ можѣ да си [illegible], като са научи че Европа е узнала него ото злощастіе, и че единъ могущественъ народъ, каквато е Англія, са е подигнѫлъ въ негодованіето си противъ тѣзи свирѣпости и са интересува живо за неговытѣ болѣзни. Ный смы испратени въ Англія за да поблагодаримъ, въ името на нашія народъ, на британскыя, за неговѫтѫ живѫ симпатіѭ и за неговѫтѫ великодушнѫ обнасѫ за въ нашѭ полѫ. Ный не можемъ да изразимъ колко дълбока е нашата признателность, защото и отъ самыя день на нашето пристиганіе ный еа заобыколихмы на всякоѭ стѫпкѫ отъ най теплѫ симпатіѭ. Колкото по отблизу наблюдавамы онуй що става въ Англія относително до нашыя народъ, по вече и по вече са утвърдява и вѣрата ни че туй движеніе не ще остане безплодно за освобождеиіето на нашѫтѫ страиѫ.

«Защото, забѣлѣжѣте едно нѣщо, господа, че свирѣпоститѣ противъ които англійскыйтѣ народъ слѣдва да протестува толкозъ правосѣрдно, сѫ наистинѫ постоянни въ нашѫтѫ страиѫ. Ако този пѫть тѣ имахѫ [illegible] жаленъ и дълъгъ отекъ по цѣлъ свѣтъ, причината на това е че са извършихѫ скуномъ. Но на дрѣбно тѣ всякога сѫ са вършили. Даже и на този часъ тѣ все слѣдватъ, а турскытѣ дѣца, както и Мюсюлманитѣ отъ зрѣлъ възрастъ, са учѭтъ да пѣятъ пѣсни които ги подбуждатъ да обыкнатъ варварствата. На тѣзи пѣсни ги учѭтъ [illegible].

«Отъ едно таковъ състояніе на работытѣ, Българитѣ молѭтъ Европѫ да ги освободи. Турскытѣ реформы сѫ една лесть. По естеството на работытѣ, тѣ сѫ невъзможны. Като народъ и Мюсюлманытѣ иматъ, безъ умѣніе, свои добродѣтели, и Българитѣ по никакъ не желаѭтъ да ги пропаждѭтъ отъ, но годнѫтѫ си земѭ.»

Като свършва, г-нъ Балабановъ отговаря на основанытѣ врьхъ равновѣсіето на Силытѣ. Но възраженія, и съкратява аргументытѣ за въ полѫ на освобождеиіето на Българытѣ. Когато да сѣдне на мѣстото си, той са поздравява съ живы въсклицанія.

Г. Цанковъ като прѣдлага сетнѣ да напишѭтъ изравицѫ за прѣдсѣдателя, послѣдныйтъ поблагодарява съ нѣколко думы, и събраніето се разижда.

Митингътъ който станѫлъ въ Хайде-Паркъ на 26/8 Октомврія, по случай на свирѣпоститѣ въ България, гласоподавъ слѣдующето рѣшеніе:

«Този митингъ гледа турското правителство като безсилно да обезпечи на своитѣ подданницы покровителствованіето на живота и на притежаніето, което е първото условіе на цивилизаціѭтѫ; той го гледа като неспособно, и да бы искало даже, да прѣдвари едно повтореніе на ужаснытѣ опустошенія на които България, Босна и Херцеговина быхѫ театръ, и отъ които толкозъ много са потърси человѣчество.

«Този митингъ мысли прочее че самото средство чрезъ което може да са възбрани подновеніето на тѣзи официално организираны жестокости състои въ установленіето на едно автономно и независимо правителство въ тѣзи области, подобно на онѣзи които съществуватъ въ Влахіѭ, Молдавіѭ и Сърбіѭ.

«Този митингъ, като пріема припознатото отъ самыя първый министръ т. е. че политиката на министерството на външныйтѣ работы не е съгласна съ общото мнѣніе, иска незабавното свикваніе на Парламента, за да бы могла да са изрази съ единъ конституціоналенъ (уставенъ) начинъ народната воля.

«Освѣнъ това този митингъ, съгласно съ мнѣніето на англійскыя народъ, като гледа че настоящата криза иска присѫтствіето на държавны мѫжѣе които да знаѭтъ да съединяватъ твърдостьтѫ съ благоразумѣіето, относя се жарко къмъ достопочитаемыя г. В. Е. Гладстонъ, щото да земе пакъ дѣятелното положеніе което занимаваше едно врѣме въ Общинскѫтѫ Камарѫ и да изнамѣри единъ сгоденъ начинъ по който да са изразѭтъ желаніята на англійскыя народъ чрезъ пріемаиіето на единѫ политикѫ която да бѫде съгласнѫ съ волѭтѫ на народа.»

Единъ другъ митингъ, който станѫлъ сѫщій день въ Сентъ Жемсъ Халъ, былъ твърдѣ многоброенъ. Прѣдсѣдательтъ на това събраніе былъ достопочитаемыйтъ г-нъ Жемсъ Станстфелдъ, членъ отъ Парламента, и отъ двѣтѣ неговы страны, стоели двоицата българскы прѣдставители, г.г. Цанковъ и Балабановъ, които са поздравили съ въсхытителны ръкоплѣсканія. Повече отъ сто члена отъ Парламента и много другы знаменити личности испратили симпатическы писма на митинга.

Първото рѣшеніе, което са гласоподало, казва, че англійското правителство не трѣбва вече да дава никакѫ вещественѫ помощь на Портѫтѫ; че отстѫпваното на тритѣ области самоуправленіе (self government) не е достатъчно, и че кабинетътъ трѣбва да настоява щото да имъ са даде съвършенна автономія.

Едно второ рѣшеніе благодаряло г-ну Гладстону за гдѣто е много спомогнѫлъ за освѣтляваніето на общото мнѣніе и за гдѣто му е показалъ истиннѫтѫ политика, която прѣдлѫжи да са слѣдува спрямо христіанскытѣ народонаселенія въ Турціѭ.

Англійското министерство на външныйтѣ работы съобщило на англійскытѣ вѣстницы слѣдующытѣ документы:

Брой 1.— *Лордъ Дерби Г-ну Х. Еліоту*:

Министерство на Външ. работы, 15|.7 Сеп. 876.

Г-не, — Съобщавамъ тукъ приключено на Ваше Прѣвъсходителство едно писмо, което са яви вчера въ *Таймсъ*, и което казва че единъ турскый сълдатинъ са завърнѫлъ въ околноститѣ на Іерусалимъ, и довелъ съ себе си единъ младѫ дѣвойкѫ българкѫ коѭто му были дали вмѣсто заплатѫ.

«Ваше Прѣвъсходителство ще благоволи да направи незабавны издырванія за да са увѣри за истиннностьтѫ на туй разсказваніе, и ако дѣлото е истинно, да привлече незабавно вниманіето на Портѫтѫ върху тѫзи работѫ за да получи повращаніето на младѫтѫ дѣвойкѫ на фамилѭтѫ ѝ и наказаніето на онѣзи които сѫ участвували въ увлѣченіето ѝ.

«По случай на смущеніята които станахѫ въ Сиріѭ на 1860, Фуадъ паша, особитый комисаринъ испратенъ на мѣстата отъ Портѫтѫ, извести на лорда Дюферина че бѣше издалъ смѫртно наказаніе противъ всякой Мюсюлманинъ, който бы задьржѣлъ единъ женѫ христіанка като плѣнницѫ; и лордъ Дюферинъ направи сетнѣ рапортъ, че всичкы онѣзи които са бѣхѫ увлѣкли, съ изключеніе на единѫ, сѫ были повьрнѫли на фамилиѭтѣ имъ.

Правителството на Нейно Величество [illegible] надѣва че и въ настоящый случай турскытѣ власти не ще бѫдѫтъ по-малко енергычны.

«Сѣмъ и проч. *Дерби.*

—

Прибавка на Брой 1.

Изводъ изъ *Таймсъ* отъ 14/26 Сеп. 1876.

До директора на Таймсъ.

«Господине, Слѣдующето извлѣченіе изъ едно писмо, което са пріе отъ странѫтѫ на англиканскый епископъ въ Іерусалимъ, прѣдставлява единъ новъ видъ турскы безчестія (ex uno disce):

«Презъ тѣзи дни ед нъ *азатъ* сълда-
«тинъ турскы са завьрнѫлъ отъ войнѫ-
«тѫ съ единѫ хубавѫ младѫ Българкѫ, за
«коѭто казва че му ѭ были дали вмѣсто
«заплатѫтѫ му. Единъ богатъ христіа-
«нинъ му далъ 80 лиры стерлингы
«за искупваніето ѝ, но той не рачилъ
«да я продаде за тѫзи цѣнѫ. Колко
«млади дѣвойкы и жены христіанкы са
«продаватъ така? Навѣрно правител-
«ствата на образованѫ Европѫ, и осо-
«бито англійското не бы трѣбвало да
«бѫдѫтъ равнодушны прѣдъ тѫзи новъ
«видъ плътнѫ и кръвнѫ търговиѭ, при-
«друженѫ каквато е отъ дѣла звѣрскы
«и отъ мѫчѣнія отъ ржцѣтѣ на тѣхнытѣ
«лъжливы съюзницы, Турцытѣ, които са
«ругаѭтъ съ тѣхъ, понеже вѣрватъ че
«Англія ще ги покровителствува про-
«тивъ Россіѭ. Отъ тамъ произхожда
«прѣзрѣніето на което Англичанитѣ сѫ
«изложени въ тѫзи часть отъ турскытѣ
«владѣнія, не само отъ странѫ на
«христіанытѣ, но и на мюсюлманытѣ,
«които са страхуватъ отъ Россіѭ, но
«прѣзиратъ Англіѭ.

«Сѣмъ и проч.

«13/25 Сентем. 1876.

«*Епископъ Ѳома Смитъ.*»

—

Брой 2. — *Г. Х. Еліотъ лорду Дерби.*

(Пріето на 29/1 Октомврія).

(чрезъ телеграфъ).

Ѳерапія, 29/11 Октом. 1876.

«При пріемаиіето на телеграмма отъ 15/27 Септем. отъ Вашѫ Свѣтлость, който обема прѣписъ отъ едно писмо обнародувано въ *Таймсъ* отъ Епископа Ѳома Смитъ относително до единѫ младѫ дѣвойкѫ Българкѫ коѭто дали на единъ турскый сълдатинъ за заплатѫтѫ му, телеграфирахъ на г-нъ Моора, консула на Нейно Величество въ Іерусалимъ, да непыта за всичкытѣ подробности относително до тѫзи работѫ при англиканскыя епископъ, и да са опыта да открие името на сълдатина и туй на офицерина му командантина, за да быхъ могълъ да издырѭ съвършенно тѫзи работѫ. Азъ пріехъ отъ него слѣдующыя отговоръ:

«Епископътъ казува че чулъ отъ лица «които приказвали за това по улицытѣ, «и че нѣма другы свѣдѣнія. Самъ азъ «направихъ издырванія, безъ слѣдствіе «до сега, и ще гы слѣдвамъ.»

Дописки на «Напрѣдъкъ».

—

Руссе, 5 Октомврій 1876.

Тъй като днешнитѣ обстоятелства сѫ подбудили множина да искатъ да узнаятъ кои страни населява българскѭтъ народъ, естествена длъжность са налага на сѣкого Българина да яви сичко, що знае по този прѣдмѣтъ, за да не би далечнитѣ чужденци, по причина на липоваиіето на официаліна статистика, да изложатъ съвсѣмъ погрѣшно числото на нашѭтъ народъ и странитѣ, въ които той живѣе. Освѣнъ това, нѣкои публицисти захванаха отъ едно врѣме насамъ, съ една дързость, въ която са кріе, ако не мрачни задни мисли, поне едно, невзвинимо незнаніе на най-важнитѣ части отъ географіята на имперіята. Его що пише *Ла Тюрки* врьзъ този прѣдметъ, въ бройтѣ си отъ 29 м. м.

Слѣдъ като излага съдържаніето на нѣкаква-си мнимо прошеніе, което споредъ віенската *Политическа Корреспонденція*, приготовявало са сега въ България, за да са испрати на великитѣ Сили, въ което Българскѭтъ народъ изказвалъ билъ желаніе за не знамъ какво си съединеніе на областитѣ Македонія, Тракія и България подъ управленіето на единъ Българинъ управитель, парагрѫфскѭтъ листъ прилага: «Това е много добро! Ній ще направимъ само една забѣлѣжка. Понеже сѫ са завзели, съ едно драсваніе на перото, да *побългарятъ* Тракія и Македонія, не е прилично да са спираятъ на срѣдъ пѫтьтъ. Нека турятъ въ проектътъ и Тесалія и Епиръ и тогасъ сичко ще е свършено!»

Както са вижда, *Ла Тюрки* опрѣдѣля народностьта на населеніето на една область споредъ названіето на самата область. Тъй напримѣръ, въ България живѣятъ Българи, а въ Гърція — Гърци. Нъ ній ще помолимъ почтеннѭтъ редакторъ на този вѣстникъ да ни каже кой народъ населява Тракія и кой Македонія; защото, споредъ пріетото му заключеніе, въ Тракія живѣятъ Тракійци, и въ Македонія Македонци, а ній не знаѭме да сѫществува на свѣтътъ сега ни тракійскій ни македонскій народъ.

Его гдѣ ни закара нашето неблагоразуміе. Отъ нѣколко врѣме насамъ, ній са поведохме по грьцкитѣ географиці, които не желаѭщецъ нищо друго толкосъ, колкото изгубваніето на българското име въ послѣднитѣ тѫзи двѣ области, подновиха старитѣ имъ названія, и тъй далохи на България тѣснитѣ граници, между които искатъ да ограничѫтъ българскѭтъ народъ. Нъ това никакъ не прѣче щото Тракія и Македонія да сѫ населени съ Българи.

Че и може ли да са сѫмнява нѣкой въ това? Слѣдъ тѫзи годишнитѣ живи доказателства, които трѣбуваше да убѣдятъ сѣкого, почти въ цѣла Тракія народътъ говори български, и ще ли са намѣри поне единъ безпристрастенъ човѣкъ, който да потвърдява, че Тракія е населена съ Гърци? Ній знаехме още отъ по-прѣди, колко е нищожно числото на грьцкитѣ колонии въ Едирненскѭтъ вилаетъ, и споредъ събраннитѣ ни свѣдѣнія, съ изключеніе на една часть отъ крайбрѣжіето на Мраморно и Егейско море и на една двѣ други точки, нигдѣ другадѣ Гърцитѣ не съставятъ достатъчна многобройность, за да може да са забѣлѣжи тѣхното присѫтствіе. Колкото за Македонія, макаръ въ нея да са намира по-голѣмо число Гърци, пъ като вземемъ прѣдъ видъ загласнѫлитѣ подъ гърцизмътъ Българи, които отъ нѣколко години насамъ, сѫ вече захванали да припознаватъ народностьта си, и слѣдъ нѣкое врѣме ще видимъ, че не сѫ никакъ потомци на Сократа, ще са увѣримъ, че грьцкото племе не заслужва и тука почти по-голѣмо вниманіе, отколкото му отдадохме въ Тракія.

Кои сѫ прочее странитѣ, които Българитѣ населяватъ? Или по право, що наричаме България? Този въпросъ сме си ній задали още прѣди нѣколко години; нъ безъ да искаме да претендираме да сме сичко точно издирили; ето нейнитѣ граници:

Като начертаемъ права линія отъ градътъ Крания, при Егейско море, до най-южната точка на Охридско езеро; отъ тамъ границата върви по край рѣка Черна, Дрина, до кадѣ Ипекъ, и са допира до Сърбія при Бѣлобърдо; отъ тамъ минуга по сърбската граница до Дунавътъ, по край Дунавътъ до Черно море, по крайбрѣжіето на Черно море до Сизеполъ; отъ Сизеполъ начертаната права линія до Родосто, прави най-източната граница на България. Отъ Родосто по сичкото крайбрѣжіе, прѣзъ Дарданелитѣ, на Егейско море до кадѣ градътъ Крания.

Желително би било да са заземехя много души за този въпросъ, за да може до колкото е възможно да са опрѣдѣли приблизително гдѣ кои народности живѣятъ, до гдѣ излѣзе официална статистика.

Нашето Женско Дружество влѣзе въ друга ера на сѫществованіето си. Руссенскитѣ госпожи не са никакъ отчаяха при днешнитѣ врѣмена; напротивъ тѫзи-годишнитѣ волненія имъ дадоха нѣкакъ си по голѣма ревность за тѣхнитѣ общественни длъжности. И надѣваме се, че ново-избраното настоятелство ще знае да прѣзрѣ сичкитѣ мѫчнотіи, които ще срѣщне на пѫтьтъ си, и ще умѣе да постъпва по-практично, съ по малко шумъ, а съ повече работа, за да могѫтъ пожертвованіята имъ да докарватъ добъръ плодъ. — Заедно съ тѫзи си длъжности вѣрваме, че руссенскитѣ ще помислятъ и за друга една, не по малко значителна; искамъ да кажѫ за помощьта имъ къмъ пострадалитѣ, отъ тѫзи-годишнитѣ приключенія, наши съотечественици. Дѣто сѫ до сега стоели хладнокръвно прѣдъ охканіята на тѫзи клетници, сѫ вече достойни за мѫмреніе; въ увѣренъ съмъ, че тѫзи своя грѣшка ще са потрудятъ да и прекрѣятъ чрезъ щедритѣ си подаръци.

Миналата седмица замина канцеларинтъ на тукашното русско консулато за Сенліевско, гдѣто са испрати отъ правителството си да раздаде помощи на пострадалитѣ отъ послѣднитѣ приключенія. Вчера заминаха тъй сѫщо, испратени отъ Библейского общество, двама души за кадѣ Бѣлоградчикъ, и други двама, испратени отъ Мисіонерското американско дружество, за Габровско съ сѫщата мисія. Х.

—

Бебрево, 1876, 7/врій 13-й.

Когато тукашното мирно и вѣрноподданническо българско населеніе съ нетърпѣніе очакваше, кога ще са положи край на размирицытѣ, що са появиха тукъ-тамъ изъ Българія, за да са освободи отъ обсадата, въ която бѣше влѣзнало отъ въоружаваніето на съсѣдытѣ ни Турцытѣ, които пълниха пѫтишата и градътъ ни за да пазѭтъ общата тишина; и тъй да може спорѣдъ заняті то си отъ кѫржилѫка да припечели за прехрана и за царскій си данъкъ. Когато, казвамы, са освободи отъ тѫжнытѣ оныя приключенія нашето населеніе и са надѣяше пакъ подъ покровителството на милостивото на царско правителство свободно да си ходи по печалбата; ето че другы още по жалостны случкы му възбраниха това ходеніе и осуетихѫ надѣждитѣ му. Защото оныя, които са одьрзостихи да излѣзватъ самы безъ въоруженъ Турчинъ на два часа разстояніе отъ градецътъ ни, на рѣдко отъ тѣхъ са завьрнаха въ градътъ не обрани, не биты даже и не убиты. При сичкы обиры на кѫщя, рѫгани съ ножовы стопанытѣ на дюгени; при сичкы обраны и биты пѫтницы по нашый Тозлукъ отъ злодѣйцы, ный съ голѣма скърбь вы явамъ само за слѣдующето жалостно приключеніе, което дойде да раздра, като съ най остьръ мечь сърдцата на сичкото наше населеніе. То е, че миналата недѣля, когато нашій съотечественикъ, добръ и почтенъ търговецъ г-нъ Ив. Драгановъ, тръгналъ да иде да събере земаніето си въ село Дурамлари — два часа далеко отъ градътъ ни и отъ тамъ да слѣзне въ Стеврень на пазаря, слѣдъ 10 дни отъ излѣзаніето му отъ кѫщата си намѣри са закланъ близо до реченното село. Сирѣчь притѣрпѣ и той сѫщата участь, която притѣрпѣ прѣди и Ив. Гарденъ отъ Котелъ, когато си идилъ отъ работата си отъ Етена. За излѣзаніето на злодѣйцытѣ нашый мюлюринъ са постара, распроводи забѣлѣта, но никакво добро слѣдствіе като не е произлѣзнало до сега, и като вмѣсто да са прѣкратѭтъ обирытѣ и бѣеветѣ и пр. по нашій Тозлукъ, тѣ още повече като продлѫжаватъ да са извьршватъ, и отъ туй като не смѣѭтъ нашытѣ хора да излѣзуватъ по кѫра, а занятіето имъ като е кѫржилѫка, какъ и отъ дѣ ще припечелѭтъ за зимовище и за царскій данъкъ?! Сичката си надѣжда прочее възлагамы на милости ото царско правителство, което отъ сърце и душа молимъ, да положи грижи и старанія за освобождаваніето поне що-годѣ пѫтницата отъ злодѣйцытѣ, за да може и нашето тукъ населеніе да ходи свободничко по печалбата си.

—

Ени-Загра, Септемврій, 1876.

Ако искате да знайте за нѣкои тукъ новини, първото, което има да ви извѣстимъ, е дѣто сми живи и здраво *шиндиликъ*. То е скѫпо едно благодѣяніе—даръ сега за насъ,— може би и за сички хора въ свѣта! — Прѣди десетина дни половинъ часъ отъ село Чифчикъ, което са намира два часа на Югъ отъ града ни задъ единъ баиръ, нариченъ Чилидерь, са намѣри закланъ единъ Българинъ, завитъ съ ямурлука му, и тоягата, която е единъ кого му срѣдство въ случай на отбрана, била навѣрна въ д. . . . му. Това са тъй заминѫ не забѣлѣжено отъ никого, — кой знай защо?! —

Училиштата ни са отворихѫ. Търговци за храни има доста въ града ни, понечето Гърци, освѣнъ двама Българи, отъ които единия е може би познатъ вамъ, а другия погрѣшенъ Българинъ. Както въ сичко, тъй и тука са показвами неспособни да са ползуваме отъ случая. Ный си я карамы, какъ смы заварили отъ дѣда и баба, що ни трѣбва намъ такива голѣми главаболия, като търговии и прочее? — Злочести! . . . .

ТЕЛЕГРАМЫ.

—

Бойното поле.

Рагуза, 30/12 Октомврія. — На 28/10 Дервишъ паша оставилъ Вишницѫ съ 30 полка и 4 батеріи артилерія, и са отправилъ къмъ высочинытѣ на Маглаіни. Той нападнѫлъ единъ полкъ Черногорцы и почетнѫтѫ стражѫ, които слѣдъ кръвавѫ битвѫ са принудили да са оттѣглѭтъ. Комендантинътъ Пламенацъ нападнѫлъ тогазъ съ два полка рѣброто на турскѫтѫ войскѫ, но са принудилъ да са дръпне назадъ, като оставилъ на мѣстото 80 души убити или ранени.

На 29/11, Дервишъ паша са отправилъ отъ Маглаіни къмъ Даниловградъ. Пламенацъ, като са повьрналъ съ три полка, нападнѫлъ Турцытѣ отпрѣдъ и ги спрѣлъ.

Въ сѫщото врѣме, Радоникъ, който плялъ отъ Загорацъ съ два полка, нападнѫлъ Турцытѣ отъ къмъ лѣвото рѣбро, докатѣто два полка които были излѣзли отъ Пипери подъ заповѣдытѣ на Пилепичя, като прѣминали прѣзъ полянѫтѫ на Спуцъ, заняли Вѫчебърдо, отъ отзадѣ на Дервишъ паша.

Отъ другѫ страни, петь полка, подъ заповѣдытѣ на Мирка Мигліановъ, които идили отъ Кучи, като са въсползували отъ тѫзи дверсіѭ, нападнѫли Подгорицѫ.

Дервишъ паша, като са видѣлъ заплашенъ отъ всякоѭ страиѫ, принудилъ са да са оттѣгли въ Вязорицѫ и испратилъ незабавно 15 полка отъ Подгорицѫ.

Въ тѫзи битвы, загубытѣ на Турцытѣ были твърдѣ значителны.

Бытвата слѣдва съ войскѫтѫ на Мухтаръ паша, която не може вече да отиде на напрѣдъ.

Семлинъ, 4/16 Октомврія. — Съобщеніята на турската войскѫ отъ Морава съ Видинъ сѫ прѣсѣчени поради занеманіето на св. Николовѫтѫ планинѫ отъ сърбскытѣ войски, и съобщеніята по между Нишъ и Митровицѫ сѫ тоже прѣсѣчени поради врьвежа на едно отдѣленіе отъ сърбскѫтѫ войскѫ на Ибаръ къмъ Куршумліе и Прокопліе.

Вѣрватъ че сърбската войскаотъ Моравѫ, ся пріуготовлява да направи нападателно движеніе противъ турскытѣ позиціи.

Тринадесеть Сърби плѣнницы, които са държѣхѫ въ Цариградъ, са размѣнихѫ срѣщу толкозъ Турцы плѣнницы.

Офиціално са извѣстява че вчера и завчера Турцытѣ нападнѫли по всичкѫтѫ линія на Дринѫ, и са опытали да бомбардирѫтъ Ложницѫ, но са отблъснѫли слѣдъ единѫ краткѫ битвѫ.

Семлинъ 5/17 Октомврія. — Извѣстяватъ званично изъ Бѣлградъ че генералъ Новоселовъ прогонилъ Турцытѣ изъ укрѣпленіята имъ въ Поклетъ и ги отблъснѫлъ до укрѣпленіята на Яворъ.

Вчера 2200 обржжени Русси и 2800 пѣши войскари пристигнѫхѫ въ Кладово.

Никаква дума не става въ Бѣлградъ за прѣмиріе. Россія не ще позволи на Сърбія да пріеме прѣдложеніята на Турціѭ. А Черняевъ извѣстява че не може да гледа по дълго врѣме спокойно Турцытѣ да горіѭтъ всякой день селата и да спускатъ войскытѣ си за прѣдизвикваніе на битвѫ и че ще земе пакъ нападателно положеніе. Сърбитѣ почнѫхѫ да нападатъ на Ястребацъ въ долинѫтѫ на Топлицѫ.

Споредъ частни свѣдѣнія, на 4/16, русскыйтъ подполковникъ Трифонъ Анастовичь нападнѫлъ съ петь полка турцытѣ при Зайчаръ на пѫтя за Великый изворъ, и подкрѣпянъ отъ силнѫ артилеріѭ отблъснѫлъ ги до укрѣпленіята на Изворъ. Днесь пристигнѫхѫ въ Бѣлградъ 600 Русси.

—

Въ сѫбботѫ вечеръ, Сераскератътъ обнародува една притурка която съдържаше два телеграмма относителны до битвытѣ които сѫ станѫли въ срѣдѫ при Зайчаръ а въ четвъртъкъ при Алексинацъ. Нѣма новы подробности въ тѫзи телеграммы. Относително до сраженіето при Зайчаръ, Османъ паша споменава че неговото военно тѣло състояло отъ рѣдовны войскы и отъ египетскы съ рѣдовны конницѫ и артилеріѭ, както и отъ рѣдовны волентиры и отъ Черкези. Той прибавя че началникътъ на единъ полкъ рѣдовны волентиры, Бахря беи, сынъ на Белранъ — Заде паша, който са ранилъ лѣгко, и начальницытѣ черкези Ахмедъ бей и Иорахимъ бей, са особенно отличили; Османъ паша иска за тѣхъ медждието отъ 4-й класъ.

Телеграммытѣ относително до битвѫтѫ при Алексинацъ казватъ че турската войска прѣвзела и завела 14 укрѣпены точкы, слѣдъ като разбила Сърбытѣ. Военнытѣ тѣла които взели участіе въ това сраженіе сѫ отдѣленіята на Хаф зъ паша, на Сюлейманъ паша, бригадытѣ на Яхіа паша, на Азизъ паша и на Селями паша; генералъ Мустафа паша упр или въ артилеріѭтѫ. Споредъ телеграммытѣ на Сераскерата, турскитѣ сълдати прѣвзѣли около 15,000 главы рогатъ добытъкъ.

—

Абдулъ Керимъ паша отправилъ слѣдующія телеграммы отъ 11/23 Октомврія до министра на войнѫтѫ:

Подгенералътъ Ахмедъ паша, като са испрати противъ непріятеля който бѣше нападнѫлъ лѣвото крило на генералъ Хафѫзъ паша, отблъснѫлъ го като прѣ зелъ положеніята които той заниманаше.

Освѣнъ това Ахмедъ паша отблъснѫлъ Сърбытѣ отъ лѣвѫтѫ си страиѫ и имъ прѣвзелъ положеніята слѣдъ едно нападеніе. Азизъ паша отъ своѭ страиѫ отблъснѫлъ отправеното противъ неговото военно тѣло нападеніе безъ да гони обаче непріятеля защото са было мрькнѫло.

Хафѫзъ паша има отпрѣдѣ си нѣкои укрѣпленія занети отъ непріятеля, утрѣ битвата ще почне пакъ.

Азизъ паша отъ своѭ страиѫ като слѣдва врьвежа си ще трѣба да нападне Сърбытѣ, които като са оттѣглихѫ занехѫ укрѣпленія на далечь отъ тамъ.

Послѣдни телеграмми.

Вѣна, 29/11 Октомвр. — Портата не е отговорила еще на иронческото прѣдложеніе което ѝ направила Румѫнія, т. е. да занеме источнѫтѫ границѫ на княжеството съ турскы войскы за да възбрани прѣминуваніето на русскытѣ волентеры, като Румѫнія е задлъжена съ трактатъ да са съпротиви на това прѣминуваніе.

Бѣлградъ, 29/11 Октомвр. — Единъ контратъ са направи отъ сърбското правителство съ тройца военны тапиджіи за доставяніе на 150,000 облѣкла съвьршенны, почни отъ клашника до обущата.

Римъ, 29/11 Октомвр. — *Пополо Романо* пріелъ единъ телеграммъ изъ Петербургъ, който казва че едно голѣмо число волентири Русси рѣшили да отидѫтъ да освободѭтъ

Българіѣ на своѣ главѣ отъ турското правителство, щомъ едно прѣмиріе бы са сключило помежду Портѫтѣ и Сърбіѣ.

Лондонъ 30/12 Октом. — Споредъ единѣ депешѣ изъ Вѣнѣ, отправена до *Дейли Неузъ*, русскыйтъ царь ималъ намѣреніе да опрѣдѣли Царевича като свой намѣстникъ за едно дълго врѣме.

Единъ телеграммъ изъ Берлинъ, обнародуванъ отъ *Морнингъ Постъ* извѣстява че русскыйтъ адмиралъ който управлява русскатѣ флотѣ въ Черно Море, прѣслъ заповѣдь да отиде въ Ливадіѣ.

Вѣна, 30/12 Ок ом. — Пѫтуваніето на г. Рьотерна, русскый министръ на финанциитѣ, въ Ливадіѣ, са гледа като едно съобытіе отъ высокѫ важность.

Поради прѣдложенията за прѣмиріе отъ Портѫтѣ, очаква са тѣзи дни едно ново писмо отъ русскыя императоръ до австрійскыя.

Гледатъ като вѣроятна една зимна война. Пристиганіето на генерала Новоселова въ войскѫтѣ на Ибаръ са гледа като че ще даде едно ново поощреніе на военнытѣ дѣйствія.

Бѣлградъ, 30/12 Октомвр. — Отговорътъ чрезъ който Портата съгласува на едно прѣмиріе отъ петь мѣсеца ще отиде въ Петерсбургъ, и отъ тамъ въ Ливадіѣ, и отвѣтътъ на Россіѣ ще отиде въ Петерсбургъ и въ Лондонъ. Тъй десеть дена най малко ще са изминѫтъ прѣди да са почне едно рѣшително дѣйствуванье и презъ това врѣме военнытѣ събытія могѫтъ съвсѣмъ да измѣнѣѫтъ състояніето.

Конеченъ миръ е невъзможно да са получи чрезъ дипломаціѣтѫ, и главныйтъ въпросъ, отъ точкѫ зрѣнія отъ който гледатъ тука на работытѣ, е да са узнае да ли презъ есеньтѫ или идущѫтѣ пролѣть Россія ще занеме Българіѣ. Тѫзи мѣрка на Россіѣ бы турила край на непріятелскытѣ дѣйствія; осѣнъ ако Турцытѣ бѫдѫтъ доста неблагоразумны за да са съпротивѣѫтъ на туй занеманіе.

Лондонъ 1/13 Октом. — *Таймсъ* обнародува слѣдующый телеграммъ изъ Берлинъ:

Отговорътъ отъ Россіѣ на прѣдложеніето за прѣмиріе отъ Турціѣ ще са разискува и рѣши въ едно събраніе, състоящо отъ Царя, Царевича и отъ министрытѣ на войнѫтѣ и на финанциитѣ.

Отдаватъ на Царя намѣреніето да са отрѣче отъ прѣстола ако неговитѣ съвѣтници сѫ на мнѣніе благопріятно за войнѫтѣ.

Персія, умолена отъ Россіѣ да дѣйствува съгласно съ неѣ противъ Турціѣ, щѣла да испрати войскы на турскѫтѣ границѫ.

Русскытѣ поданници на службѫ въ войскѫтѣ и които прѣбываватъ на този часъ въ Германіѣ или въ Австріѣ, прѣсли заповѣдь да са завърнѫтъ въ Россіѣ.

Флотата отъ Черно Море е готова да прѣнесе 96,000 души войска отъ сѣвѣрнытѣ краймория на западнытѣ. Офицери сѫ испратени за да бѫдѫтъ на натъкмяванието на генінтѣ. Резервата е повикана въ западнытѣ области. Русскытѣ войскы сѫ отправени къмъ сѣвѣро-источнѫтѣ границѫ на Галиціѣ. 20,000 души конница сѫ турени на военнѫ ногѫ въ Руска Полиѣ.

Русскы агенты купуватъ жито въ Ромѫніѣ, гдѣто са пріуготовляватъ потрѣбнытѣ вагони отъ желѣзницѫтѫ за прѣнасянето на войскытѣ.

Таймсъ извѣстява еще че кредиторитѣ на Турціѣ задържѣли въ Анверсъ 292 тона Крупъ които принадлѣжили на Турціѣ.

Рагуза, 1/13 Октомвр. — *Черна Гора* (Официлный вѣстникъ) отъ Цетинѣ обявява днесъ че Черна Гора не ще пріеме мирътъ нито прѣмиріето другояче освѣнъ съгласно съ Сърбіѣ, понеже, както послѣдната, и Черна Гора подкрѣпя солидарно началото на войнѫтѫ т. е. освобожденіето на Христіанытѣ.

Лондонъ, 2/14 Октомвр. — Англійскытѣ вѣстници обнародуватъ слѣдующытѣ свѣдѣнія изъ Бѣлградъ отъ 1/13 Октомврія:

«Увѣряватъ че министерскый съвѣтъ рѣшилъ да не пріеме прѣмиріе отъ петь мѣсеца понеже было врѣдително за сърбскытѣ интересы. Напстина Сърбія не бы могла да поддържи презъ всичкѫтѫ зимѫ единѫ войскѫ толкозъ значителна колкото е тѫзи която има на този часъ, до толкозъ повече че трѣбва да спомогне за поддържанието на едно голѣмо число фамиліи бѣжанци. Г. Ристичъ телеграфиралъ на Чернаева да не вѣрва въ възможностьтѫ на едно прѣмиріе отъ петь мѣсеца.

Вѣна, 5/17 Октомвр. — *Фрайдемблетъ* казува, че Италія обявила какъ прѣмиріето не може да са пріеме за шесть мѣсеца. «Възелътъ на положеніето, прилага тойзи вѣстникъ, е на тоя часъ въ Лондонъ и въ Ливадіѣ. Но каквото и да са случи, Австрія не трѣбва да са дѣли отъ съюзътъ на сѣвернытѣ имперіи.

Петерсбургъ, 7/19 Октомвр. — Англійскыйтъ посланникъ лордъ Лофтюсъ, ще трѫгне скоро за Ливадіѣ. Туй трѫгване са гледа като симптомъ за едно възможно споразумѣніе помежду Англіѣ и Россіѣ.

Берлинъ, 7/19 Октом. — *Герман кьйтъ Вѣстникъ* са научава че великыйтъ русскый князь наслѣдникъ ще отиде скоро въ Вѣнѫ, Берлинъ и Лондонъ, за да подѣйствува върху Кабинетытѣ австрійскый, германскый и англійскый, въ смысъла на едно съгласно дѣйствуваніе на Сѫтытѣ за едно задоволително рѣшеніе на Источныя въпросъ.

Аѳины 7/19 Октомврія. Г. Кумундуросъ ще поиска утрѣ въ камарѫтѫ свикваніето подъ оружіята на 60,000 души и единъ извънреденъ кредитъ отъ 60 милиона драхмы.

Букурещъ 9/21 Октомвр. — Отъ точны извѣстія са разказва че въ Ливадіѣ са рѣшило, щото Ромѫнія да занеме съ войскѫ Българіѣ, а Италія Босиѣ и Херцеговинѫ, догдѣто трае прѣмиріето. Говори са еще че Англія склонила на това.

Народната гвардія въ Ромѫніѣ, т. е. третята категорія отъ 30,000 души са повикала на оружіе. Редовната войска и онази по границитѣ, около 60,000 души, намѣрвала са вече на военнѫ ногѫ; тъй що Ромѫнія располага днесъ за днесъ войскѫ отъ 90,000 души.

РАЗНЫ НОВИНЫ.

Пакъ Генералъ Игнатіевъ и прѣмиріето.

Отъ какъ е дошелъ въ Цариградъ генералъ Игнатіевъ много прѣдположенія ставатъ и разни слухове са пръскатъ; едни на прим. смѣтятъ дохожданіето му като введеніе въ страшнѫтѫ драмѫ на войнѫтѫ, и самыйтъ генералъ като прѣдопрѣдѣленъ да играе ролѣтѫ на вторый Менчиковъ, а другы, напротивъ, мислятъ, че той съ многоразсѫдливый си умъ ще сполучи това що не сполучихѫ да направѫтъ другытѣ въ Цариградъ прѣдставители на Силытѣ. Както и да е, а генералътъ са е заловилъ на работѫ. Миналый петъкъ той вѣрналъ визитѫтѫ на англійскыя посланникъ г. Еліота, като са разговорилъ съ него на дълго, а слѣдъ това и истыйтъ день са срѣщнѫлъ и съ австро-унгарскыя посланникъ г на Зичи. На другыя день го пріслъ великыйтъ везырь, у когото стоялъ много врѣме, и вѣстницытѣ извѣстихѫ че въ вторникъ щѣлъ да са прѣдстави официално прѣдъ Н. В. Султана, за да поднесе новытѣ си прѣпоръчителны писма, като прибавихѫ че слѣдъ туй официално прѣдставяне той щѣлъ да поиска и частнѫ аудіенціѣ, въ която да прѣдложи новытѣ русскы прѣдложенія.

Левантъ Хералдъ, който, както са забѣлѣжили нашитѣ читатели, не е добрѣ расположенъ къмъ генерала, казва въ листътъ си отъ сѫбботѫ, че тѫзи новы прѣдложенія щѣли да са прѣдставятъ отъ генерала като англійскы ужъ прѣдложенія, когато, казва *Левантъ Хералдъ*, тѫзи прѣдложенія са прѣдложихѫ наистинѫ най напрѣдъ отъ Англіѣ, но тѣ ималъ за основѫ идеѣтѫ за автономіѣ, която Англія склонила да пріеме само поради голѣмото настояванье отъ Россіѣ, и които послѣ са напусненѫ. Много е невѣроятно, прилага англійскыйтъ листъ, че Турцытѣ ще пріемѧтъ тѫзи прѣдложенія подъ другъ видъ отъ какъвто тѣ са *истлкувахѫ*, защото тѣ не бы осигурили мѫрътъ, а са поддържѫхѫ напстинѫ отъ Россіѣ, защото тѣ знаеше какви сплетни можахѫ да произтѣкатъ отъ тѣхъ. Автономіитѣ, казува речения листъ по долу, които иска Россія, значатъ ни повече ни по малко, осѣнъ въ война за потребленіе между съперическытѣ племена въ Балканскый Полуостровъ, войнѫ, чрезъ която славенскый елементъ бы станѫлъ почти независимъ. Ако генералъ Игнатіевъ поискалъ това въ назнѫтѫ на мѫрътъ, какъ би имало въ и знаѫтѫ на войнѫтѫ? Въображеніето не може да прѣдстави ужасытѣ които съдържа тази страшна урна».

А види са за злѫ честь че прѣвиждаията на тукашнийтъ англійскый листъ не сѫ лишены твърдѣ отъ основаніе, защото, ако и да не може да са каже че телеграммытѣ отъ Лондонъ има нѣкакѫ свръзкѫ съ новытѣ русскы прѣдложенія, които ще прѣложи генералъ Игнатіевъ, но все пакъ може да са забѣлѣжи, че извѣстяваного отъ телеграфътъ рѣшеніе на англійското министерство да стои на страна, като си запазва свободатѫ за дѣйствуванье, види са нѣкакъ внезапно и непрѣдвидно, защото до сега телеграмитѣ извѣстяваха че то има намѣреніе да слѣдува единъ пѫть твърдѣ рѣшителенъ.

Какъ и да е, а Портата, споредъ свѣдѣнія на единъ отъ мѣстнытѣ вѣстници, твърдѣ благоразумно спогодила пакъ своитѣ интересы и интересытѣ на мѫрътъ съ искаваного прѣмиріе. Основавана на това, че каквото и да е прѣмиріе, то трѣбва да бѫде полезно и да докара умиротворенѣто, имала намѣреніе, споредъ тоя вѣстникъ, да яви че пріема напстинѫ прѣмиріето за шесть недѣли, но въ случай че не може да са сполучи мѫрътъ отъ дипломаціѣтѫ, прѣмиріето да са продължи еще за два мѣсеца, и отъ като са изминѫтъ и тѣ, ако и пакъ са не сполучи мѫрътъ, прѣмиріето да са продължи и пакъ за другы два мѣсеца.

Туй ново прѣдложеніе отъ Портѫтѫ, казва вѣстникътъ за който ни е думата, ако е истинско, види ни са и справедливо и благоразумно, и то може да прѣдвари угрожаюшѫтѫ европейскѫ войнѫ; но колко прѣдложенія са не отвѣрлихѫ до сега!

Едно съзаклятіе

— Разни слухове са раздалѫхѫ отъ нѣколко дни насамъ за нѣкои съзаклятницы въ столицатѫ, и прѣвъ турскыйтъ в. *Иттихадъ* като говори за тѣхъ, направи слѣдующытѣ размышленія: «. . . Въ тѫзи прочее трудны обстоятелства, смутители нѣкои, които търсятъ частныйтѣ свой интересъ въ интригытѣ които злоумышленно правятъ нѣкои чужденцы, и които забравятъ своитѣ къмъ отечеството и народътъ си дѫлжности, и никакъ на умътъ си не турятъ благодѣяніята които сѫ пріели отъ Державата, много и много интригы сѫ прѣдпріемали противъ новытѣ въ державатѫ реформы. Но защото работытѣ достигнѫхѫ до единѫ такавѫ степень, щото нито правила нито нуждата за одържаніето и позлатѫ на Державатѫ да ги отвърнѫтъ, щомъ станѫ извѣстна работата и извършихѫ потрѣбнытѣ истинтацы, доказа са че тѫзи нехрани-майковци и смутители имали намѣреніе да подигнѫтъ народътъ и да са съпротивятъ на новытѣ реформы. А защото една такава неправилность, было помежду народътъ, было помежду него и правителството, може да докара съвършеното пропаданье и на свободатѫ и на народностьтѫ му, за да са прѣдвари всяко отвратително и опасно събытіе, главатаритѣ на туй съзаклятіе са хванахѫ и са заточихѫ.

По главнитѣ отъ тѣхъ сѫ слѣдующитѣ: Дамина Казаскери Шерифъ ефенди и Мухли-единъ ефенди, Рамизъ паша, съ чинъ *Мири Миранъ*, Риза бей, чл нъ отъ разтуреныйтъ испълнителный съвѣтъ, и другы нѣкои. Всичкы тыя, отъ като имъ са отнехѫ чиноветѣ, испратихѫ са на заточеніе съ а порътъ *Аркади*: Шерифъ ефенди въ Родосъ, Мухли-ед динъ ефенди и Рамизъ ага (бывшій паша) въ другъ единъ островъ на Егейского море и Риза бей въ Лимносъ. На другытѣ мѣстото за заточеніе не е опрѣдѣлено.

—

Единъ петый чиновникъ, Кіамилъ ефенди, и мнозина ходжи са тоже уловили и заточили. *Иттихадъ* извѣстява че осмь другы лица са затворили.

—

Побѣгваніето на Шевкетъ паша.

— Ако свѣдѣнията ни сѫ точны, казва *Неологосъ* отъ понедѣлникъ, шевкетъ паша, който толкозъ са обвинява въ изложеніето на г. Барянги, като единъ отъ най виновытѣ въ извършенытѣ врѣзъ Българытѣ свирѣпости, побѣгналъ отъ тука, както казуватъ, и отишелъ въ Белгіѣ. *Джеридеи Хавадисъ* опровергава туй извѣстіе и прилага да каже, че реченный чиновникъ слѣдува да испълнява длѫжностьтѫ си, като що е членъ въ върховныйтъ воененъ съвѣтъ.

Смьртьта на единъ принцъ.

— Бурхан-ед динъ ефенди, братъ на Н. В. Султана, умрѣ въ недѣлѫ. Погребеніето му станѫ на другыя день съ голѣмъ алай въ джамията Султанъ Селимъ, дѣто почива и баща му.

Покойный принцъ бѣше петый сынъ на Султанъ Меджида и на възрастъ 26 години.

Управленіето на пощатѫ.

— Казуватъ, че главныйтъ управитѣль на телеграфытѣ и пощытѣ изработилъ единъ проектъ за опростотворение на пощенскый отдѣлъ. Споредъ тойзи проектъ, за всяко просто писмо гдѣто въ Имперіѣтѫ и да са пръ ожда, щѣло да са плаща два гроша, а вѣстницытѣ тогазъ ще са теглятъ, а не да са плаща 10 пары за всякой листъ. Тойзи проектъ на Яверь паша са одобрилъ отъ Държавния Съвѣтъ и са очаквало на скоро подтвърждеініето му съ царско Ираде.

Русскы помощи.

— Градскыйтъ управитель на областьтѫ Крестъ (Новгородска Губернія) поискалъ отъ русското правителство позволеніе да расположи отъ спестеный капиталъ едно количество отъ 100,000 рубли за образованіе на волентири за Сърбіѣ. За тази цѣль Курскийтъ митрополитъ испроводилъ 12,500 рубли.

За тѫзи сѫщытѫ работѫ пишатъ отъ Бѣлградъ до *Таймсъ* слѣдующото: «Чуди се безъ сумнѣніе да стана дума за капоты отъ овчи кожи и за зимни обуща испратени тука изъ Россіѣ. Има нѣщо повече. Группа капиталисти прѣдприели да доставятъ на сърбскатѫ войскѫ 150,000 новы дрехы, като са заплати едната четвьрть отъ количеството въ брой, а другытѣ вътрѣ въ деветь мѣсеца.

—

Писалището на Печатътъ уничтожи арменскытѣ вѣстници «Медѫмуа Хавадисъ», «Хайреникъ» и «Араратъ».

Рѣшило са щото отговорнытѣ редактори на тѫзи уничтожены арменски вѣстници да са испратятъ на мѣсто, отъ гдѣто имъ сѫ са испратили допискытѣ, които казвахѫ че са случили жалостны приключенія, щ то съ собственыйтѣ си очи да испытатъ истинностьтѫ имъ. Въ противенъ случай, казало имъ са че строго ще са накажѫтъ.

—

КУПУВАНЬЕТО НА 9 ТОПА КРУПЪ. — Писало са бѣше че въ Европѫ са раздало слухъ какъ кредиторитѣ на Турціѣ задържали въ Анверсъ 9 топа Крупъ, купени въ послѣдне врѣме отъ императорското правителство, и какъ туй извѣстіе опровергалъ турскыйтъ въ Брюксель посланникъ. За тѫзи работѫ Анверскый вѣстникъ пише слѣдующото:

«Дѣйствително, задържаньето бѣше станѫло по исканьето на г-на С., въ нашій градъ, но топоветѣ сѫ само 4, които струватъ 6, 0 лиры Прѣдлѣжеше за единѫ разликѫ помежду оныя които сѫ испратили топоветѣ, които обаче са изравни и която е незначителна сравнително съ стойностьтѫ на хванѫтѫ топа, тъй що задържаньето ще са вдигне

—

УБИВАНЬЕТО НА ТУРСКЫЯ КОНСУЛЪ ВЪ ТИФЛИСЪ. — Извѣстяватъ по телеграфа изъ Тифлисъ отъ 11/23 Октом, че нѣкои влѣзли прѣзъ нощьтѫ въ кѫщѫ на турскыйтъ въ тоя градъ консулъ Бехчедъ ефенди, и убили и него и женѫтѫ му. Бехчедъ ефенди бѣше Гъркъ Харламби Дилиссъ називаемъ, четыридесеть-годишенъ на възрастъ и племенникъ на Н В Костаки Адосиди паша. Русското правителство взело потрѣбнытѣ мѣрки за хванѫването на злодѣйцытѣ.

«Викѫтъ», като говори за туй убийство, прилага: «Ако си припомни человѣкъ Солунскытѣ работы, лесно разбира че цѣната на единъ консулъ е вече опрѣдѣлена но тоя са убилъ съ женѫтѫ си . . . Ако да бѣше са случило това въ Турско, кой знае що щѣше да бѫде.»

—

Научаваме са че русското посолство щѣло да остане на Бююкъ Дере до рѣшеніето на висящый между Россіѣ и Турціѣ въпросъ.

Исто тъй казуватъ че и елинското посолство щѣло да остане въ Бююкъ-Дере за неопрѣдѣлено врѣме.

—

Пишатъ отъ Одесѫ до «Петерсбургскый Вѣстникъ», че едно отдѣленіе отъ 700 Италіанцы волентири, тръгнѫло за въ Сърбіѣ подъ прѣдводителството на единъ прежде бывшій италіанскый полковникъ.

—

Пишатъ изъ Бѣлградъ отъ 11 Октомврій до «Политише Корреспонденцъ», че комитетътъ въ Москѫ испровидилъ на генерала Чернаева 9 души русскы подчиновники, 80 души Казаци съ коньетѣ и припасытѣ имъ, и четыри батеріи

—

Споредъ единъ телеграммъ изъ Римъ отъ 3/15 Октом., Гарибалди писалъ изъ Каврера до своитѣ въ Трентенъ пріятели, и гы призовавалъ да почакатъ до Марта за да дадѫтъ на дипломаціѣтѫ единъ новъ урокъ отъ новѣйшытѣ Географіѣ.

—

Прочитамы въ мѣстныя вѣстникъ *Семафоръ* слѣдующытѣ любопытны и важны свѣдѣнія:

На 1 Августа тѫзи годинѫ станѫла нѣкаква погодба помежду Съединенытѣ Щати и Россія. Чрезъ тѫзи погодбѫ Съединенитѣ Щати прѣдали на Россія за едно пристанище и единъ късъ земѫ въ Камчаткѫ, 16 военни корабы отъ системѫтѫ *мониторъ*. 4000 войскари и 600 офиціери и подофиціери, отъ русското мореплавателство съ гражданскѫ униформѫ щели да трѣгнѫтъ за да закарѫтъ въ Европѫ рѣченнѫтѫ флотѫ назначенѫ безъ сумнѣніе да земе голѣмо участіе въ рѣшеніето на Источныя въпротъ. Отстѫпеното пристанище ся именува Октоти, и поради близосѣдството си съ сѣверѫ Японія то има особенѫ важность за Съединенытѣ Щати.

Освѣнъ това увѣряватъ че въ това сближеніе на Россія и на Съединенытѣ Щати, ся сключилъ трактатъ за съюзъ който да послужи въ случай когато Англія бы участвувала въ единѫ европейскѫ войнѫ. *Найе Фрайе Прессе* привлѣче чрезъ единъ свой членъ вниманіето на нѣкои правителства, щото да бы поискали тѣ изясненія отъ Вашинктонското правителство, нъ това правителство не рачило да даде потрѣбнытѣ разясненія.

—

Берлинскыйтъ дописникъ на сѫщыя вѣстникъ, който черпи слѣдѣнията си отъ официалны источницы, телеграфира отъ 1/13 того:

«Тука увѣряватъ че почнѫтото вече помежду Россіѣ и Италіѣ съгласіе са относило не само до присъединеніето на южный Тиролъ, нъ и на Тунускатѫ регенціѣ.

—

Русскыйтъ министръ на войнѫтѫ посѣтилъ крѣпоститѣ на Очиковъ въ Черно море. Тамъ той управлявалъ поставянето на единъ топъ Крупъ отъ голѣмъ размѣръ.

—

Императорътъ и Императрицата Русскы ще останѫтъ Ливадіѣ на края на Ноемврій за да са завърнѫтъ въ С. Петерсбургъ.

—

Таблатъ извѣстява че Россія търси да направи единъ заемъ отъ триста милиона рубли.

Споредъ частни телеграфическы извѣстія, казувъ *Иттихадъ*, русското правителство поискало чрезъ своя консулъ въ Букурещъ съизволеніето на румѫнското правителство щото русска войска да прѣмине прѣзъ румѫнската земѫ за което съвѣти са държѣли единъ подыръ другъ отъ румѫнското министерство на които слѣдствіето не са знае еще.

—

Съ цѣль да са прѣдвари отъ случайности които са показватъ повече или помалко отличително на политическыя горизонъ, научаваме са че Султанътъ рѣшилъ да повика подъ знамената 150 новы полка рѣдовны войскы, и че потрѣбнытѣ за това наставленія си съобщили на областытѣ управители по телеграфа.

—

Телеграммъ отправенъ до Н. В. Великыя Везиръ отъ привръменныя Сливненскый управитель:

Сливенъ, 11/23 Октомврія. — Въ отговоръ на телеграмма отъ В. В., отъ 9/21 текущаго, имамъ честьтѫ да ви извѣстѫ че най съвършеныйтъ редъ не е прѣстанѫлъ отъ да владѣе въ Ямболъ. Никаква жалостна случка не е станѫла въ този градъ, гдѣто всякой са занимава съ работытѣ си. Ный не смы имали да оплакваме до сега никакво убійство нито безредицѫ отъ никакво естество.

—

Грѫцкыйтъ смѣхотворенъ вѣстникъ *Момосъ* са уничтожи отъ Писалището на Печата.

—

Интересътъ който англійскыйтъ народъ зима за събытията на Истокъ уголѣмѧвѧ значително проданьтѫ на англійскытѣ вѣстници. Разсказватъ че единъ отъ голѣмытѣ вѣстници печаталъ 200,000 листа всякой день, а *Дейли Пусъ*, вѣстникътъ, който откры свирѣпоститѣ въ Българіѣ и обнародува редовны допискы за тѣхъ, печаталъ до 210,000 листа.

—

Споредъ частны телеграммы, казува *Левантъ Хералдъ*, турската крѣпость МЕДУНЪ заедно съ стражѫтѫ си, състояща отъ 600 души войскари, прѣдала са на Черногорцытѣ. Тази крѣпость, лѣжаща при Подгорицѫ на границытѣ на казаатѣ Кучи, обсаждаше са отъ много врѣме насамъ отъ Черногорцытѣ. Въ послѣднето прѣмиріе князь Николай, вслѣдствіе на едно споразумѣніе съ Дервишъ паша, бѣше пріслъ да снабдява съ хранѫ крѣпостьтѫ, като даваше на всякой сълдатинъ по половинѫ окѫ месо и половинѫ окѫ хлѣбъ на день. При всичко това до сега никой официаленъ телеграммъ не е подтвърдилъ туй прѣдаваніе.

—

Споредъ единъ телеграммъ изъ Нишь отъ Абдулъ Керимъ паша до министра на военнытѣ дѣла и отъ 12 октомврія, турскытѣ войскы нападнѫли на първыя день на байрама Сърбытѣ и прѣвзели едно бърдо и нѣкои другы мѣста прѣдъ моста на Делиградъ, който имъ е служилъ като ключь.

На вторый день Сърбитѣ, са опитали да си отнемѫтъ прѣвзетытѣ отъ турскытѣ войскы мѣста, нъ са разбили съвършенно, както всякога.

На третій день нападнѫли пакъ Турцытѣ и въ битвѫтѫ си съ Сърбытѣ прѣвзели моста на Делиградъ и голѣмѫтѫ паланкѫ Коникъ. На четвьртый день турскытѣ войскы са пріуготовлявали и на 11 октомврія прѣвзели називаемѫтѫ Дуничь паланкѫ, лѣжаща на голѣмыя пѫть който води отъ мостътъ на Делиградъ къмъ Крушевацъ, а при това и дѫлцытѣ са при полытѣ на ближнитѣ горѫ крѣпости.

ПОСЛѢДНИ НОВИНЫ.

Споредъ съгласието което русското правителство и правило съ компаніитѣ на румѫнскытѣ желѣзници 250,000 души ще могѫтъ да са прѣнесѫтъ отъ Сърбіѣ въ Турно-Северинъ, вѫтрѣ въ 30 дена, като са задлъжаватъ компаніитѣ прѣнасятъ ежедневно по 3 000 души.

—

Споредъ «Франсъ», Портата съсредоточила Силистрѫ 4-того отдѣленіе съ 2 табура. Зерумъ са събирали 4 табура подъ командата на Риза паша съ 84 топа.

—

Полякыйтъ въ Парижъ комитетъ, казува че Цайгунъ», испратилъ заповѣдь до всичкитѣ поляци въ Турско и Ромѫніѣ да са съберѫтъ въ Букурещъ, ако русскытѣ войскы навлѣзатъ въ румѫнскатѫ земѫ Въ Букурещъ, тѫзи емигранти съставятъ единъ полкъ, ще са обрѫжѫтъ сами и ще тръгнѫтъ противъ Турцытѣ.

—

Казуватъ че турската флота са обрѫжавала тайно, са снабдѣвала съ всичкытѣ си потребности и щѣла да излѣзе да обикаля една часть въ едно и друга въ Егейского море.

—

ЧУДНОВАТА НОВИНА. — Пишатъ отъ Вѣна до вѣнскыйтъ вѣстникъ «Дайче Цайтунгъ» генералъ Игнатіевъ чрезъ управителятъ на тамошнѫтѫ полиціѣ г Павлова хванѫлъ съ наемъ единъ убиецъ въ Кіевъ за себе си и за фамилиѣтѫ си. За това казувана отъ това, казува реченный вѣстникъ, русскыйтъ посланникъ е отишелъ въ Цариградъ, дѣто е ималъ убѣжденіе че не ще остане въ столицата на Султана

НЕКРОЛОЗИ.

Злочестъ бѣ за насъ деньтъ на 7-й Октомврій и ще остане може би за много време въ паметта на сички Аджерци, като день, който испълни дълбока скърбь цѣлия ни градецъ.

Този день отне за градеца ни едно скъровище, една способна учителка, и заедно и една достойна стопанка и вѣрна другарка отне една трудолюбива въспитателка, Зарка, която, слѣдъ свършванието на образованіе въ родното си мѣсто, работила шесть години въ въспитанието на нашитѣ дѣвойки, която има за сопругъ въ градеца ни младо духовно лице и която се именува

Радица попъ Ив. Г. Х. Серафимова.

Покойната, още въ цвѣта на своитѣ години (22 г.), оставя сопруга си попъ Иванъ Г. Серафимовъ и едногодишната си рожбица — в твърдѣ жалостно положеніе Нъ, тъй искало тиказъ била волята Божия!

Цѣлия ни градецъ, заедно съ ученицитѣ, двата пъти се стече на погрѣбеніето и, единъ отъ учителитѣ ни Кр. Мариновъ изрече надробно словце и съ това не остави на сърцата не заплаче и да не извика съ развълнувано: Лѣка й прѣсть, Богъ да ѭ прости!

Аджаръ, 26 Окт. 8-й

—

Сега впослѣдне на 9 тый Августа е постигнатата смьрть прѣсѣче живота на тъй обленый ны състрадалецъ и отецъ П. отъ село Тюнилія, Ески-Заарско окр. Покойный слѣдъ като болѣувъ близо мѣсеца, най послѣ прѣдаде Богу духъ на тридесе и седмѫтѫ си годишнѫ възрастъ, като остави за жалость голѣмѫ шесть малки дѣца въ разстроено и бѣдно състояніе. Погрѣбеніето му стана много тържествено.

Наистина, че смьртната чаша е въ общо чиво; нъ като гледахмы конеца на покойника П. Ею, видѣ ни ся да е много по-горко снамѣри тя человѣка въ странствіе, далечь отъ ступанкѫ и рожбы, далечь отъ роднини и пріятели, както что ся случи на покойный ни състрадалецъ. Ако человѣкъ умрѣ въ своето отечество, въ срѣдѫтѫ на своето семейство, той за послѣдне ся опрощава съ своитѣ домашни, дава имъ послѣдните наставленія и издахха, а и неговото сърце знае, че изгубва възлюбленото. Да ли обаче е тъй и за тогова що умрѣ въ странствіе? не! не! съ него съвсѣмъ противного стави, както и очевидно и видѣхмы при послѣднѫтѫ минутѫ на състрадалецъ, на нашій отецъ, на нашій пріятель Отецъ Ею. Той въ послѣдната минутѫ, когато приключвше сиромашкитѣ съ този свѣтъ, когато душата излѣзвше отъ тѣлото, простираше рѫцѣ, водѫше очи дано да види въждѣлѣнитѣ съпругѫ, дано да види възлюбленитѣ рожбы, дано да види любезнытѣ си сестры, най-послѣ дано да съзрѣ любезнитѣ си духовно пастви, нъ всичко бѣше напрасно, зачто тіи сѫ много надалечь отъ Българіѣ. И тѣ отъ своѣ страна не могѫтъ да знаятъ скърбнытѣ случкѫ напразно очиквать прѣдмѣта на своитѣ любовь. Напрѣдно ще имѧтъ очитѣ си за всегда нататъкъ къмъ Азіѣ, особенно къмъ Ерзерумъ, гдѣто мислятъ, че живѣе тѣхный любезенъ, понеже той ся прѣселя въ вѣчностьта. Вѣчная му память! Вѣчная му память и прѣсть.

Х. Т. Ковачевъ

ИЗВѢСТІЯ.

Подписаний земамъ честь да извѣстѫ на единородци, какво отъ 15-й Септемвр. отворихмы сеонъ за странни ученици въ махалата Св. Константинъ Н0 45, снабденъ съ всичкитѣ му потребности. Заплатата за цѣла учебна година е 15 меджидіи турски. За истеклото врѣме отъ 15 дни ся остана съразмѣрната часть отъ тая сума. Г-да родителе или опекуни, които желаятъ да проводятъ своитѣ чяда или надзирани въ тукашната Гимназия, нека ся отнесѫтъ писмено до мене

Панчо Стоянчевъ
Янко Воденичаровъ

Въ Пловдивъ 4-й Окт. 1876

ЛЕХЧЕ-ЛОСМАНИ

ТУРСКЫЙ РѢЧНИКЪ

въ два тома подвьрзаны.

Продава са по двѣ меджидіета

ВЪ ЦАРИГРАДЪ — БАГЧЕ-КАПУ

у Хапу Ага.

Въ Печатницѫтѫ на «Напрѣдъкъ» у Д. Араміана.